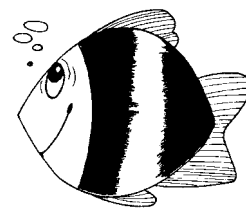

de colores

– az esztergom-budapesti cursillo hírlevele –

„Mert Isten az, aki munkálja”

A tavaszt záró Vezetők iskolája összejövetelen Boczkó Zsolt (81. cursillo) tanúságtételében a délpesti régió újraélesztésére hivatott ultreya hónapokig tartó szervezésének igen kimerítő, de annál gyümölcsözőbb történetét osztotta meg. Majd Fabók Ildikó adott bepillantást a szeptemberi Országos Ultreya szervezési feladatözönébe.

Újra rádöbbenetek, amit az elmúlt években a titkárságban is megtapasztaltam, hogy mekkora munka egy-egy nagyobb létszámú rendezvény szervezése. De ugyanígy sokrétű, fáradtságos, sok embert és csapatmunkát igénylő a cursillók, a cursillós rendezvények, nemzetközi találkozó szervezésének, az országos feladatok, a régió pénzügyi, tájékoztatási, háttérszakmai és sorolhatnám, feladatainak elvégzése.

Nemrégiben Pomázon, Erdődi Feri atya hangsúlyosan kérlelt bennünket, imádkozzatok! Ahogy „kérlelt”, erősen megindított: „Mert az, hogy ti itt, békében eljöhettek Jézushoz ünnepelni, azt nagyszületek, születek, közösségünk tagjai, vagy éppen mások, alaposan megimádkozták. Ha szeretnéd, hogy a te gyermeked is jöhessen, imádkozz! Azt te tudod megimádkozni!”

Hogyan kapcsolódik e két gondolat? Egyrészt tapasztalhattuk, hogy minden fontos esemény sikeresen alakult, régiós és országos kérdések is megoldódnak,

de láttam küszködést, fáradtságot, „épp, hogy élek” helyzeteket is. Tehát a múltban is, és ma is, sok társunk sokat, néha erőn fölült tett és tesz a cursillóért. Másrészt, számos a feladat, nehezített a pálya, ezért továbbra is nagy szükség van még több lelkes cursillós munkájára, segítségére, imájára. Hogy barátaink, gyermekeink is megtapasztalhassák a De colorest!

Sokunk számára hozott fordulatot, megújulást a cursillo. Van, aki később is be tudott kapcsolódni egy-egy programba, részt tudott vállalni feladatokból. Van, aki máshol, másképpen hirdeti, dicsőíti Istent, vagy visszavonultabb időszakot él.

De azt is tapasztaltuk, hogy bár vannak rövidebb-hosszabb „cursillómentes”, csendes időszakaink, jönnek napok, amikor ki tudja milyen indíttatásból, „ki munkálja”, :) azt érezzük, tennünk kell: egy hívás, egy ima, egy megkeresés; újrapcsolódás!

Bármilyen szakaszban is vagy, ezúton is örömmel hívunk október 10-én szombaton délután Újpestre, az Egek Királynéja Főplébániára, a titkársági választást is magába foglaló ultreyára. Lehet, hogy ez az együttlét indít el, ad impulzust, lelkesít fel, erősít meg, hogy te is tudjál tenni, tudjunk együtt tenni, a Cursillóért is.

A részletes programról később még küldünk tájékoztatást. De bízunk, hogy a

választást megelőző három tanúságtétellel – Weisz Dóri és Komor Pista, mint az elmúlt időszakban első rektorok, valamint egy Vezetők iskolás megosztás – és kiscsoportos beszélgetéssel alakított délután mindenkinek hoz üzenetet, kegyelmi ajándékot, lelki töltődést!

Ádám, a honlapon is olvasható írásában, részletesen összefoglalta a választásra jelölés menetét.

Egyrészt, mindenki, aki eljön az ultreyára szavazó és egyben jelölhető lesz.

Másrészt, augusztus 1-ig e-mailen, a bozi.gyorgy@interware.hu címre küldve lehet társainkat jelölni. Ez utóbbi ad lehetőséget arra, hogy választható legyen olyan társunk is, aki esetleg akadályoztatása miatt nem tudna eljönni. Persze csak akkor, ha vállalja. A vállalásról előzetesen, illetve a helyszínen kérdezzük meg a jelölteket.

Ha úgy érzed benned is „munkálkodik az akarás”, és/vagy tudsz valakiről, akit szívesen ajánlanál, kérlek, küldd meg a neveket, és imádkozzunk!

És természetesen, várunk október 10-én!

Nagyon jó, hogy bizakodhatunk! „Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvűből.” (Fil 2,13)

Szép nyarat,
De colores!

Bozi Gyuri

A leköszönő titkársági tagok beszámolói

AZ ÉSZAK-PESTI RÉGIÓ FELELŐSE VOLTAM

Mit tettem az elmúlt három évben? Hogyan szolgáltam a régiót, a cursillistákat, főként hogyan szolgáltam Krisztus ügyét?

A régiófelelősi tisztséget „megörököltem” férjemtől, Bélától. Illetve egy ideig nagy szeretettel együtt is végeztük e számunkra fontos szolgálatot. Az ő munkássága, lelkesedése segítette a most már egyedül végzendő tevékenységemet.

A „csapatunk” minden hónap első hétfőjén szokott összejönni, ultreyákat tartani. Én fél évre előre megterveztem a témákat, de kértem a résztvevőktől is ötleteket. Ez kezdetben nagyon dögögösen ment, de egyre bátrabbak jöttek az ötletek és a hozzá tartozó témafelelős megjelölése is. A témafelelős választotta, választja meg az énekeket, felvezeti a témát, lehetőleg sok tanúságtevessel, és határozza meg a kiscsoportos kérdéseket. Herpy Gyuri atya a régió lelki vezetője, jelenléte, mindenkori hozzászólásai nagymértékben emelik az este lelki töltődését.

Az ultreyák időpontjáról az e-maillal rendelkezők számára minden alkalommal küldök emlékeztetőket, hívogató gondolatokat. Minden fontos információt is megírok, illetve a találkozásokkor elmondom.

Február óta átadtam a régió felelősséget Kőrössi Gábornak, illetve az új választásig egyetértésben, elkötelezetten együtt dolgozunk.

De colores!

Bernolák Melinda

BESZÁMOLÓ

A titkársági munkában a címlisták rendezését valamint Csákó Gyuzsi segítségét az elő- és utócursillo munkájában vállaltam.

Az elő- és utócursillo területén ténykedésemről nem igazán tudok beszámolni.

Bár a cursillos rendezvényekként meghirdetett három helyi – pomázi, csobánkai – lelkinap szervezése, a tanúságtételekkel

erősített dicsőítés, vagy most tavasszal, a tanúságtételek-képmeditációs Szentségimádás programok után a helyiek közül sokan folytatást kérnek, de mivel ezek inkább mind helyi események lettek, ezért nem „központi” munka, és persze nem is Gyuzsi segítéseként lehet tekinteni őket. Ami viszont szerintem sikertörténet, a Vezetők iskolája, vagy most tavasszal a délpesti régió újjáélesztése, ezek szervezésében érdemlegesen sajnos nem munkálkodtam.

A címlista feladataihoz tartozónak gondoltam, hogy a két párhuzamosan futó levelezőlistából a kisebb létszámú lista tagjait megkeressem, és átírányítsam a bpcursillo listára. Néhány már nem „élő” e-mailcím kivételével sikerült a tagokat elérni, és integrálni.

A címlista adatait rendeztem, javítottam, fejlesztettem, gyűjtöttem más egyházmegyében végzett, de itt élő cursillisták adatait stb, stb.

A további javításra, napra készre hozáshoz nagy szükség lenne mindenkire, minden élő információra. Ezért kérem, hogy aki hall, értesül valami változásról, az jelezze, írja meg!

Sok lehetőséget látok még az adatbázis felhasználásában.

Nem is gondoltam bele, talán ezért is ért meglepetésként, hogy igen sok feladat, szerveznivaló, intéznivaló volt és van. Viszont, örömmel tapasztaltam, hogy a titkárság tagjai közül mindig volt valaki, aki el tudta vállalni egy-egy feladat felelős vitéletét.

A grémium rendszerezett, figyelmes, odaszánt munkája pedig szinte sokkolt. Hiszem, hogy csak a Lélek vezetésével lehetett ilyen nagy teherbírási, előretekinthető, és egyben sikeres a működésük, ezúton is köszönöm türelmüket, hozzáállásukat, szeretetüket.

De colores!

Bozi György

A zuglói herminamezői Szentlélek plébániához tartozom. 2001-ben voltam a saját

cursillómon, amely életemet átalakító, átformáló hétvége volt. Már a következő évben munkatársnak hívott Maróti Gabi, az ő rektorsága alatt többször is átélhettem a cursillo megerősítő erejét a résztvevők szolgálatában, ugyanakkor a felkészülés és a három nap mindig önvizsgálatra is készítetett, és amely saját életemet, Istenkapcsolatomat is meghatározza azóta is.

A plébániám cursillósainak programjaiért, rendszeres kiscsoportos találkozóért vagyok felelős, ezért is lehettem 2012-től kezdve a cursillós titkárság tagja. A titkársági megbeszéléseken megszületett döntésekről, programokról örömmel számolhattam be a rám bízottaknak, ez sok közös örömteli eseményt, találkozást eredményezett (gondolok itt a vezetők iskoláján való részvételekre, az országos ultreyákra, a nagyon szép nagybőjti keresztutakra). Talán ennek is köszönhetően a plébániánkon kéthetente megtartott estéken szépen gyarapodó közösség alakult ki, sőt nagy örömeinkre olyanok is csatlakoztak hozzánk, akik még nem végeztek cursillót. Reméljük, hogy talán már ebben az évben ők is részt vesznek a cursillós hétvégén.

Konkrét feladatként a titkárság tagjainak szóló lelki gyakorlatot kezdtem el szervezni Pallos Zsuzsával közösen, sajnos ez különböző okok miatt eddig nem valósulhatott meg, de bízom abban, hogy az elvégzett és befektetett munka előbb-utóbb gyümölcsöt hoz. Ebben az időszakban négyszer voltam munkatárs, külön öröm, hogy olyan rektorok „vezetése” alatt is, akiket eddig nem ismertem. Nagy ajándék volt ez számomra.

Érdekes és izgalmas volt részt venni a titkárság ülésein, nyomon követni egy-egy fontos, a Cursillo jövője érdekében szükséges lépés előkészítését, megfontolt és mélyen átgondolt indoklásait, megtapasztalni a vezetőség részéről azt az alázatot, amely a döntések meghozatalához feltétlenül fontos volt. Azt éreztem, hogy minden az egység megteremtése érdekében történik, még akkor is, ha egy-egy döntés kívülről, a világ szemében balgaságnak tűnt. Számomra új és nagyon jó

tapasztalat volt felismerni azt, ami megkülönbözteti egy világi ügy érdekében működő szervezet és Isten országának köztünk jelenlévő hirdetését kitűző közösség tevékenységét. Hiszem, hogy ez a szemlélet az egyedül lehetséges mód, hiszen „Istennek a „balgasága” bölcsőbb az embereknél, és Istennek a „gyöngesége” erősebb az embereknél.” Ezt a bölcsességet kívánom a Cursillo következő vezetőségének is.

De colores!

Földes Mária

VISSZATEKINTÉS!

Hosszú előkészület után nálunk is létrejött a Cursillo egyik alappillére, a Vezetők Iskolája. Másfél éves tapasztalat után elmondható, hogy működik és lelki gyümölcsöket hoz.

Létrejött a Szent Gellért és a Boldog Özséb Titkárság. Megindult a kommunikáció köztünk, gyakorlattá vált a munkatársi feladat ellátása egymás hétvégéin.

Többek odaadó munkája eredményeképpen megújult és jelentősen gazdagodott a honlapunk. Évi három, köztük minimum egy nyomtatott számmal továbbra is megjelenik a De Colores. Hírt adtunk magunkról a Magyar Kurírban, a Mária Rádióban.

Az első évben minden régióba elmentem, bemutakoztam, megnéztem, mi történik ott. Továbbra is meggyőződés, hogy a régióknak óriási szerepe van abban, hogy mennyire aktív a cursillós élet.

Nagyon örülök, hogy az elmúlt három évben tartott 5 női és 6 férfi cursillon 2-2 új rektort avattunk. Elhivatottságuk és átlagéletkoruk (~46 év) alapján is biztos pontjai lehetnek a jövőbeni hétvégéknek. Ide tartozik az első Rektorképző és a megújult Munkatársképző („Cursillo a Cursillóért”) megtartása is. A megfoglyatkozott egyházmegyei cursillós papok mellett a legnagyobb kihívás új munkatársak bevonása és a régebbi, nem foglalkoztatottak ismételt meghívása. Ezen a téren nagy szerepe lehet ezeknek a kezdeményezéseknek.

Folyamatosan benne élünk a Cursillo nemzetközi vérkeringésében, számos dokumentumhoz jutottunk hozzá, ame-

lyek segítik a mozgalom ideológiai hátterének frissen tartását. Jól halad az Ideas Fundamentales 3. kiadásának fordítása is.

Új és sikeresnek bizonyult kezdeményezés volt a „Palanca fillér”, valamint az év végi adományozásra felhívó körlevél. Az ismételt kérések nyomán most már a többi egyházmegye is részt vállal a nemzetközi tagdíj fizetéséből és egy pályázat keretei között ugyancsak tudtunk plusz forráshoz jutni.

Újdonság volt a „Kék könyv” megjelenése, amihez én is hozzájárultam szervezéssel, korrektúrázással. Ugyan megoszlanak a vélemények róla, de biztos vagyok benne, hogy ezt kell javítanunk és elfogadnunk, mert a magyar cursillós közösségnek közös imakönyvre volt szüksége.

Büszke vagyok a fenti területeken elért sikerekre, ugyanakkor nem titkolom, hogy voltak kudarcok is. Csak minimális előrelépést nem tudtam elérni a cursillós atyák számának növelése érdekében. Személyes kudarcnak tartom, hogy nem tudtam szoros kapcsolatban maradni mindegyik régiófelelőssel és kellőképpen segíteni őket. Nem jutott kellő energiám a leszakadó titkársági tagok és korábbi rektorok megszólítására, a személyes beszélgetésekre. Ami siker, az közös siker, ami kudarc, az én kudarcom.

De colores!

Kovács Ádám

GRÉMIUMI EMLÉKEIM

Mi az, ami először eszembe jut, ha a grémiumban eltöltött utolsó három évre (2012 őszől – 2015 őszig) visszagondolok? Milyen érzések jönnek fel bennem? Öröm, elégedettség és hála. Hála és köszönet Istennek azért, hogy igaz szeretetben és barátságban tudtunk együtt dolgozni. Ezt azért fontos kiemelni, mert bár a mindenkori grémiumoknak is elsődleges törekvése volt ez, de igazán megvalósítani nem mindig sikerült.

Azt hiszem, hogy ebben is, mint minden másban, ami ebben az időszakban történt, kiemelkedő szerepe volt Kovács Ádám világi vezetőnek. Megválasztása után minden egyes vezetőségi tagot külön-külön, személyesen kikérdezett arról, milyen el-

képzelései, tervei vannak leendő feladatkörével kapcsolatban. Ezek a négyszemközti baráti beszélgetések az új ciklusra bizalmat és biztonságot adtak nekünk.

A rendszer, amit ő kitalált és alkalmazott, nagyon hatékonyan működött. A szűkebb vezetőséggel, a 7 fős Grémiummal havonta, a 18 fős Titkársággal (mely magába foglalta a régiófelelősöket) negyedévente ülésezünk.

A közös munka során öröm volt megtapasztalni, hogy Ádám körültekintő, előrelátó, igazságos, megfontolt, bölcs vezetője az általa irányított csapatnak. Nehézségek és megoldhatatlannak látszó problémák felmerülése idején is higgadt, nyugodt tudott maradt, ami minket is segített a legjobb megoldások megtalálásában.

Mindannyiunk számára fontos volt, hogy lelki vezetőnk, Székely János atya aki köztudottan igen elfoglalt a lehető legtöbb alkalommal legyen köztünk üléseink alkalmával. Ezért az ő programjaihoz, elfoglaltságaihoz igazítottuk megbeszéléseink időpontját, sőt a helyszínét is. Különleges, izgalmas és kedves időszak volt, amikor hóviharban, jeges, ónos eső áztatta úton a grémium tagjai hónapról hónapra Budapestre Esztergomba, János atya lakásához „zarándokoltak”, hogy neki kelljen felutaznia hozzánk. Cserébe ő a Szent Adalbert Konferencia Központ legszebb termében látott vendégül minket vacsorára. Nem kevés áldozattal járt eljutni az esztergomi helyszínre, de mint minden jó ügybe fektetett áldozatnak, ennek is jó gyümölcssei teremtek. Úgy érzem, ezek az események nagyon eggyé kovácsoltak minket! Felejthetetlen év volt ez!

2014-től a grémiumi összejövetelek helyszíne a Mária Rádió könyvtárszobája lett. Ez is bölcs döntésnek bizonyult, hisz János atya itt is „kéznel” volt: hétfő délutáni műsora végeztével a stúdiót elhagyva máris a grémiumba ülhetett. Rövid elmélkedésin és imádságain keresztül folyamatosan megtapasztalhattuk hitét, mely erőt és lendületet adott nekünk a felmerülő nehézségek és feladatok megoldásához. Sok ötlettel és újító javaslattal segítette munkánkat.

Számomra, mint a gazdasági ügyekért felelős személynek külön öröm, hogy ebben a ciklusban pénzügyileg sikerült talpra állítani az Alapítványt. Mihálffy Gazsi

1. Itt az elmúlt 3 év legfontosabb történéseit foglaltam össze – egy részletesebb áttekintés a honlapon olvasható.

pályázati felelős érdeme, hogy 1 millió forint támogatást szerzett a Cursillónak. A másik sikeres pénzügyi akció ebben az időszakban a „Palanca fillér” volt, melynek bevétele lehetőséget adott sok rászoruló jelölt és munkatárs részvételi díjának támogatására. Öröm volt megtapasztalni ennek kapcsán a cursillós közösség erejét. Segítségkérésünk nyitott fülekre és szívekre talált!

Muszáj említést tennem még tavaszi közös római utunkról, ahol 50 magyar cursillóssal együtt audiencián fogadott bennünket a Szentaty. Felejthetetlen, egy életre szóló szép közös élménye a most leköszönő grémiumnak.

Az elmúlt 3 évben a grémiumban és a titkárságban végzett közös munkára jó érzésekkel tekintek vissza! Sajnálom, hogy lejárt a vezetőség mandátuma! Nagyon bízom abban, hogy a választás után felálló új csapat a jelenlegihez hasonlóan aktív, tette kész, elkötelezett cursillósokból áll majd, és olyan jól szervező, ügyesen irányító remek világi vezető irányítása alatt munkálkodhat, mint amilyen Ádám!

De colores!

*Pallos Zsuzsa
Cursillo Alapítvány képviselője*

Kedves Barátaim!

Három évvel ezelőtt Kovács Ádám felkérésére részt vettem a Cursillo Esztergom-Budapesti Egyházmegyei titkársági választásának előkészítésében. A jelöltállítás és a választás során én is bizalmat kaptam a választóktól. Földes Mária mellett engem bíztak meg a zuglói régió régiófelelősi feladataival. Mivel Mária már régen tagja a Kassai téri kiscsoportnak, jómagam a régióban működő többi kiscsoportot próbáltam megkeresni, ebben sajnos nem jártam sikerrel. Az Úr kegyelméből azonban plébániánkról sikerült jelöltet küldenem a 2014 novemberében megtartott férfi cursillóra Tahiba, ezután pedig megtaláltam plébániánkon egy Budatétényben végzett testvérünket. Hárman elhatároztuk, hogy kiscsoportot alapítunk. Azóta minden hónapban egy péntek estét együtt töltünk, imádsággal és beszélgetéssel. Reményeink szerint kiscsoportunk még idén gyarapodni

fog. Van jelöltünk az őszi férfi cursillóra. Kiscsoportunk névadója és védőszentje Assisi Szent Ferenc. Fontosnak tartjuk, hogy háttérrel is támogassuk a cursillós hétvégeket.

Régiófelelősi munkámon kívül munkatársként vettem részt Horváth Zoltán atya újpesti híveknek Egerben tartott cursillóján, 2013 karácsonyi időszakában egy Budatétényben rendezett cursillós találkozóon mondtam tanúságtételt, Kovács Ádámmal részt vettem cursillót végzett atyák látogatásában. 2014 őszén elváltam a De Colores újság szerkesztőségi munkájában való részvételt.

Köszönöm Isten kegyelmét és testvéreim felém áradó bizalmát. A szerkesztőségben végzett munkát és háttérrel való támogatást is köszönöm. A jövőben is szeretnék részt venni a cursillós közösségben végzett munkát és háttérrel való támogatást is köszönöm. A jövőben is szeretnék részt venni a cursillós közösségben végzett munkát és háttérrel való támogatást is köszönöm.

De colores!

Pintér István

2012-ben őszinte meglepetésként ért, hogy rám is gondolt valaki a Titkárság tagjainak jelölése során. Több hétvégén is szolgáltam már addigra, de csak négy évvel korábban végeztem a cursillót, úgy gondoltam nagyon keveset tudok még a mozgalmat hátréről, működéséről, keveseket ismerek és kevesen ismernek. Meghatott a bizalom, amivel megválasztottatok, és Ádám bizalma, amivel a szűkebb Grémium tagjának is felkért. Meg is ijedtem, mert tudtam, hogy munkahelyi és egyéb kötelezettségeim mellett nehéz lesz újabb feladatokat is ellátni. Örömmel töltött el, amikor Ádám a nemzetközi felelős feladatra kért fel: testhez álló és nem túl időigényes feladatnak tűnt. Beszámolóimat a 2013-as bécsi és a 2014-es toledói találkozóról olvashattátok az újság korábbi számaiban. Sok szép élmény, érdekes tapasztalat és új barát kötődik ezekhez az utakhoz, de természetesen a legnagyobb kegyelem a római zárandoklat szervezése, lebonyolítása és a Ferenc pápával való találkozás ma is bennem élő csodája volt.

A nemzetközi találkozókon jó volt látni milyen eleven és erőteljes a mozgalom pl. Spanyolországban, Olaszországban, Írországban vagy Portugáliában, de azt is észre kellett venni, hogy a gyökerektől, az eredeti karizmától elszakadva olyan orszá-

gokban is hanyatlásnak indul a Cursillo, ahol egykor virágzott. Itthon pedig a Grémium tagjaként a Cursillo sok öröme és gyümölcse mellett a válságtünetekkel is szembesültem: még az évi két-két hétvégére is nehéz jelölteket találni a férfiaknál, illetve új rektorokat, munkatársakat a nőknél; több régióban hiányoznak azok a közösségek, kiscsoportok, ahova a frissen végzettek bekapcsolódhatnának, és még sorolhatnám. Úgy gondolom, ezekkel a problémákkal őszintén szembe kell nézni, és a megoldást az eredeti karizma tanulmányozásában fogjuk megtalálni. Erre szólított fel minket hozzánk intézett beszédében Ferenc pápa is: „... a kezdeti karizmát le kell fordítani az adott kultúrába. De nem kiforgatni! Hanem lefordítani! A karizmának meg kell maradnia, de lefordítva.” Ahhoz, hogy az eredeti karizmát, amit az 1940-es években Mallorcán Eduardo Bonnin és társai a Szentlélektől megkaptak, hitelesen le tudjuk fordítani a mi mai környezetünkbe, ismernünk kell azt és kapcsolatban kell lennünk vele. Ezért nekem az elmúlt három évből az ebbe az irányba tett lépések a legfontosabbak: az eredeti beszédvázlatok tanulmányozása, a Cursillo a cursillóért hétvége megszervezése mallorcai barátaink programja alapján és persze a Vezetők Iskolájának elindítása. Ez utóbbi különösen fontos, mert a három év legalapvetőbb felismerése számomra, hogy egy mégoly kiváló és lelkes tagokból álló Titkárság vagy Grémium sem képes előrevinni a mozgalmat, ha hiányzik egy élő, aktív közösség, ahol mindazok együtt vannak, akik tudnak és akarnak tenni a Cursillóért. Azt remélem, hogy a megkezdett munkát folytatva a következő Titkárság már egyre nagyobb mértékben tud majd támaszkodni erre a közösségre!

Szieberth Máté

A napokban múlt éppen 20 éve, hogy először lehettem cursillós munkatárs. Az ilyen kerek évfordulók segítik, hogy számvetést csináljunk. Mennyire sok ajándékát tapasztaltam meg az Úrnak, elfogadó, szerelmes szeretetét, és milyen sokat tanultam általa, Vele a cursillókban.

Az elmúlt 3 évben több új program szervezésében vehettem részt, Arsenio

papi lelkinapjai, rektorképző, Cursillo a Cursillóért, Vezetők iskolájának kiscsoportja. Ezek legfontosabb tapasztalata, hogyha sikerül a Lélekre hagyatkozni, vezetését elfogadni, jó gyümölcsök születnek. És ahogy a cursillókon is mondjuk: „Közösség szül közösséget”, az is fontos élmény, hogy minden program szervezéséhez kiscsoport, munkatársi közösség szükséges. Az együtt ötletelés alapja a közös imádság, barátság, önátadás.

Ezekben az években sokat foglalkoztam az eredeti, Bonnin által leírt vázlatokkal, a mallorcai cursillistáktól kaptam Cursillo a Cursillóért programmal. Örömteli élmény számomra, hogy amit az elmúlt években tanultam, tapasztaltam a cursillókon, azok alapja egyezik az eredettel. Lelkesít, hogy amit Bonnin és közössége létrehozott, az ma is sok embert visz közelebb az Istenhez. Ezt tapasztaltam meg a Kaposvári egyházmegye női cursillóin is.

Amikor felnőtté válnak gyermekeink, meg kell tanulni őket újtukra bocsátani, az „út széléről” imáinkkal, elfogadásunkkal, esetleg tanácsainkkal segíteni. Ehhez hasonló érzések voltak bennem, ahogy az Esztergom-Budapesti, a Kaposvári, illetve a Székesfehérvári egyházmegye új női rektorait segíthettem első hétvégéjükön. Újra átéltem a magam izgalmait, próbálkozásait. De jó is lenne, ha az általam kipróbált zsákutcákat nekik már nem kéne bejárni!

Terveztem, hogy a már régóta aktív és a most kezdő fiatal rektorok közösségét kialakítom, de sajnos ennek megvalósításában már nem tudtam előrelépni.

Köszönöm Krisztusnak, hogy számít rám, és nektek, cursillós barátaim, közös-

ségem, hogy nemcsak Krisztusra, hanem rátok is számíthatok.

De colores!

Várdai Judit

Visszakerestem a 2012-es titkársági választásra írt bemutatkozó beszédemet. Akkor arról beszéltem, hogy a jelölésem azt fejezi ki, hogy széphalmiak – ahol a Cursillónak komoly hagyománya van – szeretnének a Cursillo vérkeringésébe jobban bekapcsolódni. Azt is elmondtam, hogy munkatársként sokan részt vettek tőlünk cursillókon, és hogy van egy olyan vágyunk, hogy szeretnénk egy női cursillós felkészülést és hétvégét széphalmi csapattal megtartani.

A választás után Ádámmal megbeszéltük, hogy milyen feladatot is kaphatnék a titkárságban. Ez a média lett. Legfontosabbnak ebből a honlap körüli teendőket tartottam. Egy jól működő honlap adminisztrációs feladatait kaptam meg, volt mire építkezni. Először tartalmi-strukturális változtatásokkal kezdtünk, új menüpontokkal. Legfontosabb talán a hangtár megalkotása meg a főoldal átrendezése volt. Nagyon szerettem volna, ha kiemelt helyet kapnak régiós hírek, a régiós találkozók. Nyilván nem elégséges eszköze ez a hírblokk az utócursillónak, de azt gondolom, mégis elengedhetetlen, mert nyilvánvalóvá tudja tenni, hogy élő közösség vagyunk. Köszönöm minden régiófelelősnek, aki érte ezt a célt, és híreit megosztotta a tágabb közösséggel.

A honlap fejlesztője, Fabók Péter minden kérésemet és elképzelésemet szakszerűen megcsinálta, nagyon könnyű dolgom volt. Aztán most tavasszal meglepett

Megalakult a Nemzeti Titkárság

és világi elnök személyében vagy megbízással képviseltette magát.

Az új tagok (zárójelben a képviselt egyházmegye): Székely János püspök atya – lelki vezető, Fabók Györgyné Ildikó (Szeged-Csanád) – világi elnök, Balog Attiláné Ani (Vác), Gulyás Zsolt atya (Eger), Kovács Ádám (Esztergom-Budapest/Boldog Özséb

minket azzal, hogy az egész lap dizájnját megújította. Nagyon örültem ennek. Lettek képek és lettek színek. Szerettem ezt a weblapot.

Aztán igyekeztem a híreinket megosztani veletek a listánkon, Facebook-csoportunkban is mindig. Néha féltem, hogy már unalmas vagyok a sok jelentkezéssel.

Még arról is egy pár szót, hogy mi lett a széphalmi vágygal, hogy magja lehessünk egy női hétvégének. Ez a vágyunk 2013-ban, 2014-ben is és idén is valóra válhatott. 2014 novemberében én lehettem a rektor, azóta is nagy öröm erre visszagondolni, meg persze az egész addig vezető útra, például arra, ahogyan a tapasztalt rektorok engem segítettek. Nyolc kiváló asszonnyal, akiket nagyon szeretek, és Székely János atyával meg Marton Zsolt atyával – akinek ez volt az első cursillós szolgálata – alkothattuk a munkatársi csapatot azon a három szép napon. Nagyon jó velük találkozni azóta is. Persze szintén nagyon jó a résztvevőket is újra látni mindig. Ez Marosiné Andi régiófelelősünk segítségével már kétszer is megtörténhetett nagyobb körben, a helyi ultreyáinkon. Nagyon hálás vagyok Andinak, hogy fáradhatatlanul szervezi ezeket a találkozókat.

Az elmúlt három évet összegezve azt írhatom, hogy rájöttem arra, hogy tényleg nagyon szeretem a cursillót, nagyon fontosnak tartom, olyan ajándéknak, amelyet még sok embernek oda kell adnunk. Ami nehézség volt számomra, hogy sokszor nem tudtam eljutni a grémiumi, titkársági ülésekre. Emiatt persze maradt bennem sok hiányérzet.

Weisz Teodóra

Tanácsot, akiknek a szolgálata – az Ideas Fundamentális szerint – elsősorban abból áll, hogy koordinál. Támogatja az egyházmegyék titkárságait, főleg abban, amit nem tudnak maguk elvégezni, vagy amire megkérjük. Figyeli az idők jeleit. Ahol szükséges, vagy helyénvaló, a munkatársakból központi szemináriumot (esetleg munkatárs-cursillót) szervez. Gondoskodik arról, hogy a vázlatokat és a beszélgetéseket szakadatlanul megújítsák, természetesen hűen a Cursillo alapvető eszméihez. Kapcsolatot tart fenn más országok hasonló szervezetével. Együttműködik, részt vesz a mozgalom nemzetközi találkozóin.

Mint megválasztott világi elnök kidolgoztam a következő négy év programját, amelyet az Állandó Tanács április 8-i ülésén jóváhagyott. A megbeszélésről készült jegyzőkönyvet minden egyházmegye vezetősége megkapta.

Döntéseink:

- Minden év szeptember harmadik szombatján tartjuk az Országos Ultreyát. Az időpont állandósága segíti az egyes egyházmegyéket programjaik szervezésében. Idén a helyszín Budapest.
- Legyen tematikája minden évnek, a következő sorrend szerint: „Utócursoillo éve”, „Előcursoillo éve”, „Apostolság éve”, „Közösség éve”.

- Az „Utócursoillo évét” az Országos Ultreyán hirdetjük meg, és ismertetjük az egyházmegyék elképzeléseit, amelyeket elterveznek a régebben végzetek felkutatására, az utóélet hiányosságainak feltérképezésére, a módszereket, az ötleteket az egyének és közösségek elkötelezettségének felélesztésére.
- A papok szerepének fontossága a kiscsoportok létrejöttében. Juhos Ferenc és Orosz Árpád atyák látogassák a papokat, szervezzenek találkozót, amelyekre Székely János atyát is meghívják.

De colores!

Fabók Ildikó

Országos ultreya

Kedves Testvérek!

Nagy örömmel tesszük közzé a cursillós közösség számára, hogy idén, **2015. szeptember 19-én** megrendezhetjük a következő Országos Ultreyát Budapesten!

**Helyszín: Újpesti Egek Királynéja főplébánia
IV. Szent István tér 21. (a plébánia épületében)**

Az ultreyát az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Budatétényi Szent Gellért és Boldog Özséb Titkárságai közösen szervezik.

Program:

9:30-10:00	Gyülekező az Egek Királynéja plébániatemplomban 1041 Budapest, Szent István tér 13. Kérjük, mindenki hozzon magával névtáblát, egyházmegyeje feltüntetésével.
10:00-12:00	Köszöntő, civil tanúságtételek, szentmise (Az atyákat kérjük, hozzanak magukkal albát és stólat!)
12:00-13:15	Ebéd a plébánián 1042 Budapest, Szent István tér 21. Ifjúsági Házban 1042 Budapest, István út 17-19.
13:30-14:30	Kiscsoport a plébánián 1042 Bp. Szent István tér 21. Ifjúsági Házban 1042 Budapest, István út 17-19.
14:30-15:30	Ultreya a templomban: papi előadás egyházmegyék világi elnökeinek felszólalása zárszó, hogyan tovább

DC!

Fabók Ildikó
Nemzeti Titkárság, elnök

Az utócursoillo éve

A Magyarországi Cursillo Nemzeti Titkársága február 21-i találkozóán meghallgatta az egyházmegyék beszámolóját eredményeikről, munkájukról, gondjaikról, és örömeikről. Az elmondottak alapján a megválasztásunk négy évére szólóan kialakított programot az ÁLLANDÓ TANÁCS elfogadta.

A szeptemberi Országos Ultreyán hirdetjük meg az

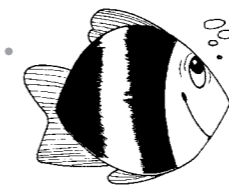
UTÓCURSILLO ÉVÉ-t

amely a jövő évi Országos Ultreya időpontjáig tart.

Azt kérjük az egyházmegyéktől, hogy élesszék fel a Cursillo tüzét, egyéneken és közösségeken egyaránt. Szorgalmazzák egyéni példamutatásuk alapján az újabb kiscsoportok alakítását. Keressék fel a régebben végzett, és elmaradt testvéreket, hívják őket közösségi programjaikba. Szervezzenek ultreyákat a plébániáik körül. A tervekről, és előrelépésekről az Országos Ultreyán fogunk meghallgatni néhány beszámolót.

DC

Fabók Ildikó

Európai ultreya

EURÓPAI ULTREYA, AHOGY ÉN LÁTTAM

Kegyelemnek tartom, és hálát adok az Úrnak, hogy ott lehettem április 30-án és május 1-jén Rómában a pápai audiencián, ill. a Szent Pál Bazilikában. Ez az út időtartamát tekintve rövid volt, hatása azonban életem végéig megmarad. Megtapasztaltam, hogy mily nagy öröm eszköznek lenni az Úr kezében, és utólag hogy áll renddé az, ami menet közben kuszaságnak tűnik.

Kezdődött mindez tavaly decemberben, amikor megtudtam, hogy lesz Európai Ultreya. A naptárra tekintve láttam, hogy munkahelyi elfoglaltságaim miatt semmiképpen sem fogok tudni busszal utazni, ezért gyorsan megvettem az olcsó repülőjegyet április 30-ra. Menet közben váltak világossá a program egyes elemei: pápai audiencia május 1-jén délelőtt, ott ország bemutatkozás 3 percben; két küldött lehetősége a Szentatyával való kézfogásra; délután ultreya a Szent Pál Bazilikában. Aztán márciusban jött a hidegzuhany: az audiencia egy nappal korábbra került... Gyorsan kellett döntenem – repülőjegy átfoglalása (többször került, mint az eredeti ár); munkahelyi kötelezettség és házas

csoport program lemondása, mert éreztem, mennem kell.

Szerda este késői megérkezés a városzéli szállodába. Máté megmutatja az ajándékot, amelyet a sátoraljaújhelyi börtön cursillistái készítettek. Húha! – mondom. Meglep a plasztika naiv kivitele, ugyanakkor a Bibliához láncolt kéz ötlete. No meg a terjedelem – egy hatalmas doboz, amelyet másnap vinnem kell.

Csütörtök délelőtt a Vatikáni Múzeumban. Alig tudok figyelni a látnivalóra, mert feladatunk van még: meg kell szerezni az akkreditációs dokumentumokat, fel kell venni a belépéshez szükséges egységcsomagot az egész csoport számára. Nincs kapcsolati lehetőség az olasz szervezőkhöz, nem tudjuk Mátéval, hogy hova menjünk. Az ígéret ellenére a szállodába nem küldtek semmit. Csak egy címünk van – San Gregorio VII -, de ez nem házszám, hanem csak egy hosszú, széles út neve... Hova menjünk, kihez forduljunk segítségért? Az első fény, az egyik spanyol vezető telefonszáma Máté telefonkönyvében. Ezen a szálon el tudunk indulni. Legálább vele találkozhatunk, ő már tudja, hol osztják az egységcsomagokat, és tud adni akkreditációs kártyát. Újabb pofon:

a magyarok nem szerepelnek a meghívottak listáján! Enyhe rábeszélés, latinus hozzáállás – na jó, akkor ti is kaptok egy doboznyi csomagot... Ez tehát megvan, most már csak 2 órát kell várni, hogy találkozhassunk a magyar csoport tagjaival, akik a múzeum után várost néznek. Végre mindenki megérkezik, oszthatom a táskákat, sálakat, kítűzőket. Én a sárga helyett kéket szeretnék; nekem zöldet, ha lehet – hopp, a sorba mások is beálltak, mert csak azt látták, itt ingyen osztanak színes dolgokat... Végre ez is megvan! Gyülekeznek az olasz és európai cursillisták, hogy bemehessünk a VI. Pál csarnokba. Vonatottan zajlik a csomagok átvilágítása, a bebocsátás. Közben tűz a nap, fokozódik a tömeg nyomása. 7000 embert kéne beengedni egy óra alatt, reménytelen!? Bejutunk – micsoda kontraszt a kinti nyüzsgéshez képest! Meghajló svájci gárdista a teremajtóban, frakkos nemes urak az első soroknál, akik mutatják, hova ülhetünk. Egyáltalán átadhatjuk-e a hozott ajándékot? Újabb fény – igen! Ezután felgyorsulnak a történések: elkezdődik a program. Nagy a háttérzaj, az olaszok kevéssé érdeklő, hogy mi történt az egyes országokban, de aztán kivilágosodik a terem,

és hátul megjelenik kíséretével a Szent-
atya. Egy csapásra megváltozik a hangu-
lat! Ováció fogadja, mindenki őt szeretné
láttni, lefényképezni, megérinteni. Csak
a kivetítőn látom, mi történik, mert a fe-
jek, kezek, háta eltakarják előlem. Mo-
solyogva ér le a terem aljára, aztán megy
tovább fel a lépcsőkhöz a pódium közepé-
re állított székéhez.

Következik a protokolláris rész. Először
Alvaro Martinez Moreno, a GECC világi
elnöke köszönti, majd a fiatalok képviselői
tesznek fel kérdéseket neki, utána a
pápai beszéd. Olaszul mondja, nem ér-
tem, de most nem is ez a fontos. A gesz-
tusai: ahogy leengedi kezét, amelyben a
leírt szöveg van, és fejből mondja tovább
gondolatait; ahogy megneveteti a jelen-
lévőket; ahogy a főpapokhoz fordul; vé-
gül a kézfogások. Néhány kedves szó, egy
mosoly, egy meleg kézfogás – sok idő nem
jut egy-egy küldöttre. Izgalommal vártam,
hogy eljusson hozzánk. Mátéval előtte
egyeztettük, hogy mit mondjak – mi az a
két-három kulcsszó, amit angolul mon-
dva is megérthet, és ami tisztázza az aján-
dék eredetét. És igen, ott van már előttem,
a két-három szó elhangzik, látszik, hogy
ha elsőre nem is, de utána, látva az aján-
dékot és hallva a Máté mellett álló portu-
gál OMCC világi elnök spanyol szavait,
tudatosul benne a lényeg. Meglepődik,
de ugyanakkor megőrül neki. Visszalép
és újból a kezét nyújtja. A kíséretből töb-
ben, így német titkára is érdeklődik, hogy
mit is hoztunk. Rövid magyarázatunkra
mosolygó bólintás – igen, ezt értékeli!
Ezért kellett mennem, ezért kellett cipe-
kednem, ezért kellett napközben ideges-
kednem, hogy a nagyon mélyen lévő
ajándékban megtestesülő kéznyújtását a
Szentatya – és rajta keresztül bizonyára
az Úr is – elfogadja!

Szoros az időkeret, már nem is engedik a
Szentatya mindenkiel kezet fogni, terelik
kifelé. Még egy nagy ováció, aztán vége.

Másnap délután a falakon kívüli Szent
Pál Bazilikában jövünk össze ismét az
ultreyán. A szervezetlenség itt is kézzel-
fogható. Nem tudható, hogy éppen ki be-
szél, nincs útmutatás, hogy hova ülünk;
ráadásul a magyar csoport felét rossz he-

lyen tette ki a buszvezető, így jóval a kez-
dés után értek csak oda. Nem megfelelő
a hangosítás, ezért azt sem értettem, aki
angolul mondta szövegét. Még szerencse,
hogy a tanúságtételek nagy része megje-
lent nyomtatásban. Egy olasz püspök 40
perces beszéde – nem értem, és nagyon
unom. Hosszú volt a nap, el is fáradtam.
Hátra van még az ünnepi mise. No, ez fel-
emelő! Főceremonián a genovai érsek atya
– idős, vékony, mosolygós és szelíd. Nyo-
mában főpapok egész sora, a szentély ol-
dalában pedig nagy számú cursillista pap
– köztük a két magyar is. Az egyik kö-
nyörgést Kutassy Jenő mondhatja. Jó ér-
zés, hogy nekünk, magyaroknak ilyen mó-
don is jutott szerep. Aztán ennek is vége.
Mise után még egy látványos De Colores
énekls a templom oldal bejáratánál, utá-
na irány a szálloda.

Ez történt tényszerűen. Belül meg a meg-
erősödés: van feladatom, van tennivalóm,
van megbízásom. A Cursillo nagy ünne-
pe volt ez a két nap. Egyfelől megerősítést
kaptunk a Szentatytól, aki elismeri és ér-
tékel a mozgalom karizmáját, másfelől is-
mét megtapasztaltuk Cursillo színességét,
nemzetköziségét. Ebben nekünk, magya-
roknak is helyünk, szerepünk van.

Két év múlva, 2017. májusban Fatimá-
ban lesz a Világ Ultreya. Ott kell lennünk!

De colores!

Kovács Ádám

TALÁLKOZÁS A SZENTATYÁVAL

Tavaly húsvétkor a családom egyik fe-
le Rómában, a másik fele Velence mellett
egy kis üdülőfaluban, a tengerparton volt.
Én azokhoz csatlakoztam, akik a tenger-
partot választották, amit később megbán-
tam, így az itt töltött időm nagy része az-
zal telt el, hogy próbáltam megszervezni
az utat a többiek után Rómába, de végül ez
nem valósult meg. Ekkor döntöttem úgy,
hogy jövőre visszamegyek Itáliába, és Ró-
máig meg sem állok. Majd alighogy átlép-
tünk a 2015-ös évbe, rögtön az a hír foga-
dott, hogy Rómában Európai Ultreya lesz,
ahol lesz lehetőség a Szentatyaival való ta-

lálkozásra. Így nyilvánvaló volt számom-
ra, hogy mikor megyek vissza Rómába.

Már az utazás előtt sokat töprengtem
azon, hogy vajon milyen lesz személyesen
találkozni Péter apostol utódjával, Jézus
Krisztus helytartójával, de természetesen
ezt az élményt nem lehet előre elképzel-
ni. A Szentatyaival való találkozást meg-
előző percekben úgy éreztem magam,
mint 5 évesen, amikor szenteste azt vár-
tam, hogy talán most megpillanthatom
Jézust, amint éppen ajándékot hoz. Majd
megjelent egy ember, akinek a kivételes
nagyságát pontosan abban láttam, hogy
amellett, amit képvisel, úgy tud az emberi
minőségében maradni, ahogyan nagyon
kevesen, csak egy szent lehet képes. Pusztán
a lénye olyan hatással volt az embe-
rekre, amit egy státusszal, vagy hírnévvel
nem lehet elérni. Csak a jelenlétével, az-
zal, hogy elment mellettünk, könnyeket
csalt az emberek szemébe. A zarándoklat
csúcspontját egyértelműen a Szentatya-
val való találkozás adta.

Majd a további napok során is végig,
számtalan apró csodákat éltünk meg. A leg-
kedvesebb történetekből az egyik, amikor
lemertül a telefonom és valaki kölcsönad-
ta a sajátját, hogy azt használjam. Később
a gesztust egy szelet tortával próbáltam
meghálalni, ami sokkal kellemesebb meg-
lepetést okozott, mint gondoltam, az ille-
tő könnybe lábadt szemekkel fogadta el.
Miután hazaért, akkor írta meg, hogy az
a szelet torta volt a születésnapj tortája,
aznap volt a születésnapja.

Az út végén, az utolsó este is katartikus
pillanatokkal zárult, Perugia központjában
este tíz órakor találtunk egy gyönyörű,
nyitva lévő templomot, ahová betér-
tünk, és éppen az Alleluját énekelte egy
gospelkórus. Ekkor már annyira telve vol-
tunk Isten kegyelmével, hogy leültünk, és
csak hullottak a könnyeink.

Végül azt a gondolatot hoztam magam-
mal, hogy a mindenható és örök Isten ott
él mindannyiunkban, és ennek az egy ok-
nak elégnek kellene lenni ahhoz, hogy ezt
szüntelenül „ünnepeljük” egymásban, a
másik emberben.

Kállai Rita

Magyarország bemutatkozása az Európai Ultreya-n

(Szieberth Máté beszéde a pápai audiencia előtt)

Nagy örömmre szolgál, hogy a magyar
cursillisták nevében köszönhetlek benne-
teket. Szeretném külön köszönteni olasz
házigazdáinkat, akikkel együtt az olasz-
országi cursilló mozgalom 50. évfordulóját
ünnepeljük. 50 év hosszú idő egy ember-
nek, de csak az örökkévalóság egy múló
pillanata a mi mindenható Teremtőnknek.
Így aztán tudjuk, hogy a sok kegyelem és
ajándék, amit megtapasztaltatok ebben az
50 évben semmi, csak egy kis ízelítő mind-
abból, amit az Úr a következő évtizedek-
ben a ti Jámborságotok, Tanulástok és –
legfőképpen – Tetteitek által végbe akar
vinni a világban.

Magyarországon már 26 éve tapasztaljuk
a végtelen Kegyelemnek ezt az ízelítőjét.
Osztrák cursillisták már a 80-as években
megpróbálták elhozni Magyarországra,
amely akkor még a vasfüggöny másik ol-
dalán volt, a mozgalmat, de a kommu-
nista hatóságok egészen 1989-ig megaka-
dályozták ezt. Az első Cursilló hétvégét
Iszkaszentgyörgyön (a Székesfehérvári
Egyházmegyében) tartották 1989. áp-
rilis 13-tól 16-ig. Ennek a hétvégének a
lelkivezetője Josef Garcia-Cascales atya
volt, akinek alapvető szerepe volt mind
az osztrák, mind a magyar cursilló moz-
galom megalapításában. A mozgalom to-
vábbi fejlődésben és terjedésben, az új
Vezetők lelkesedés mellett, két tagjai is
nagy segítséget nyújtottak. Jezsuiták Ka-
nadából és a Kanadai Magyar Cursillóból
hozták a tapasztalataikat, míg a verbiták a
Cursilló módszerét hozták, ahogy azt La-
tin-amerikai missziós szolgálataik során
alkalmazták. A két megközelítés két külön-
ágat eredményezett a magyar cursillóban,
amelyek együtt az ország valamennyi

egyházmegyéjét lefedik, és amelyek kö-
zös Nemzeti Titkárságba tömörülnek és
az egység útjait keresik a magyarországi
cursilló mozgalom lelkivezetőjének, Szé-
kely János püspök atyának, a vezetésével.
Az egység megtalálására a mi megközeli-
tésünk a visszatérés a Cursilló gyökerei-
hez, Eduardo Bonninhoz és társaihoz, és
neki adatott eredeti karizmához.

nyok és nem-cigányok, tanul a másiktól
és elkezd tisztelni és szeretni egymást,
és hogyan formálódik barátság olyanok
között, akik messze vannak egymástól
társadalmi helyzetükben és iskolázott-
ságukban, de közel Krisztusban. A má-
sik gyümölcs még nagyon fiatal és a Ke-
gyelem mennyei napsütését igényli, hogy
nagyobb és még édesebbre nőjön: ez a

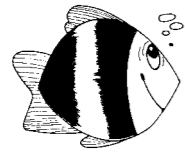

Audiencia

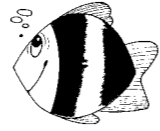
Az elmúlt években a magyar cursilló
sok gyümölcsöt hozott, de van kettő, ame-
lyek különösen édesek a szívünknek,
mert a Cursilló egyedi küldetését való-
sítják meg, vagyis azoknak az elérését,
akik távol vannak. Az első volt a cigá-
nyok bevonása a mozgalomba. Ország-
szerte egyre több hétvégén vesznek ci-
gány jelöltek is és már új munkatársak
is érkeztek a cigány közösségből. Megta-
pasztaljuk, hogyan mindkét oldal, cigá-

börtöncursilló, amelyre először 2014 dec-
emberében került sor Sátoraljaújhelyen
(Kelet-Magyarország). Ez a különleges
cursilló nagy siker volt és meggyőzte a
magyar büntetés-végrehajtási vezetőket,
hogy teljes támogatásukról biztosítsák ezt
a projektet. Ennek eredményeképpen eb-
ben az évben 5 börtöncursilló áll előké-
szítés alatt 5 börtönben az ország külön-
böző pontjain.

„Fogd, ami a tied és menj! Én az utolsónak is annyit szánok, mint neked.”
(Mt 20,14.)

Cursillón voltunk...

„megalapozott, szilárd hittel tudjak két talpon állni az életemben”

84. férfi cursillo

2015. június 11-14.

Egy kedves barátommal felmerült az ötlet, hogy meg kéne nézni a cursillót magunknak. Még semmit sem tudtam a közelgő lelki gyakorlatról, sőt, egészen a második, pénteki napig csak sejtéseim voltak, hogy mi is várhat ránk. Mindenesetre nem szeretek elvárásokkal menni új helyekre, közösségekbe, mert úgy nem ér nagy család. Bár mint ez beigazolódott, nem volt miben csalódnia... ☺

Amikor először összegyűltünk a „bazilikában”, teljesen az volt az érzésem, hogy mindenki újonc. Egymás után sorra bemutatkoztunk, és úgy tűnt, hogy nagyjából mindenki először van itt. De akkor ki lesz, aki megtartja az egész hétvégét? Aztán másnap az döbrentett meg, hogy itt random embereket kiszólítanak a pódiumra, és összeszedetten kell mesélniük az életükről. Na ne! Én biztos, hogy nem fogok ilyet csinálni – gondoltam. Aztán a napok során apránként kezdtem rádöbbenni, hogy igazából mi, újoncok kevesebben voltunk, mint a szervezők és munkatársak, hogy komoly munka volt minden egyes beszéd mögött, és hogy egy kisebb „átverésnek” lehetünk részesei a szó legjobb értelmében.

Számomra ez a néhány nap rengeteget jelentett. Nemcsak mert sok értékes embert ismerhettem meg, akik úgy akartak engem elfogadni, amilyen vagyok, hanem mert több éves lelki és hitbeli lejtőm után most sarkosan rádöbbenhettem, hogy nem elég az, ha keresztény közösségekben próbálok tevékenykedni, felelősséget vállalni, másokat segíteni, mert ez önmagában nem jelenti azt, hogy ezáltal a személyes kapcsolat a Jóistennel fejlődni tudna, vagy egyáltalán fennmaradna. Rájöttem, hogy kemény munkával, de nem görcsösséggel kell azért küzdenem, hogy – ahogy a lelki gyakorlaton is elhangzott – ne egy belülről rothadó alma legyek, aki kifelé

próbálja a szép piros oldalát mutatni, belül viszont posványosodik, hanem megalapozott, szilárd hittel tudjak két talpon állni az életemben. Ez egy hosszú fejlődési folyamat, ami apránként talán kezd elindulni bennem most, családomtól való elszakadásom időszakában. A mindennapi ima, a Jóistennel eltöltött minőségi idő, a szentségek vétele mind ahhoz segítenek, hogy tapasztalható legyen számomra a hitem, a személyes kapcsolat Istenrel. A jövőben ezek gyakorlására szeretnék törekedni.

Köszönöm Nektek, cursillósoknak, hogy segítetek azon az úton járni, ami a szeretet törvényét veszi alapul. Köszönöm, hogy több év után most megint megtapasztalhattam a szentgyónás tisztító hatását. Köszönöm a hétvége megtartó erejét, a sok biztató szót, a záróünnepségen elhangzottakat, és a sok munkát, imát, amivel ez a hétvége megvalósulhatott.

De colores!

Nagel Domi

EGY SZÍNES ZARÁNDOKLAT

Sokféleképpen tudja az embert gondolkodóba ejteni az Isten. Például úgy, ha kerek száz napra ágynak szögezi, mozdulatlan ságra kárhoztatja. Elveszi étvágyát, megcsappantja életkedvét, s még az elemi testi szükségleteit kielégítő botorkálás is negyedórán tart, minden apró mozdulatot hasogató fájdalommal ellentételezve. Mindenkinek megvan a maga keresztje, a maga kálváriája – raktározhatná el a halandó a megrázó tapasztalatot a csodaszzerű kilábalás után. De aztán két év után más természetű életpróba is eléri: a lelke közepét támadja meg, kezdi ki a reménytelenség érzete. Amikor nincsenek is erre látható, külső okok, ám a napok mégis gomolygó szürkéségben telnek, tényleg csak az eltökélt hit segíthet: hogy méltatlanként is részesülhetünk a krisztusi kegyelemben.

Házasság hétvégés barátaim, Marót Balázs és Sergyán Szabolcs invitáltak meg a

84. férfi cursillóra, Leányfaluba. Itt, e falak között töltöttünk el néhány lélekemelő napot hitvesemmel is bő két és fél éve. Az eredeti tervek szerint a lelki gyakorlatra márciusban került volna sor, amikor én még a poklok poklában bolyongtam. Júniusra, az elhalasztott időpontra viszont – nyilván az is isteni terv jóvoltából – kiderült az ég, tiszta és várakozó lélekkel tudtam átadni magam a „szerzetesi” élménynek. Hozzá kell tennem, világi hivatásom jóvoltából természetes vonásom a gyanakvás, hogy önkéntelenül megpróbáljak a dolgok és rendszerek mögé nézni, titkokat és manipulációkat orrontva. Ez a három nap azonban úgy telt, hogy már a kezdetek kezdetétől meg tudtam feledkezni fenntartásaimról, s végig megajándékozottnak éreztem magam. Köszönhető ez nyilván Ruszthy Gyula szigorú és következetes ceremóniamesteri ténykedésének és a munkatársak odaadásának is, no meg Hofher József és Orosz Árpád atyák közvetlenségének, akiknek a társaságában még a magamfajta „elrontott”, spekulatív jellem is meg tud nyílni, átadva magát a tiszta, mögöttes szándékok nélküli gondolatoknak és érzületeknek.

Mindazonáltal nyilván nem véletlen, hogy épp a Szent Tamás asztalhoz osztottak be a sokat tapasztalt szervezők – reményt ad viszont, hogy bár természeténél fogva a névadó is hajlott a kételkedésre, előbb-utóbb mégiscsak a szentjei közé emelte az egyház. Revelatív felismerés volt, hogy nálam jóval ifjabbaktól az idősebbekig, megtért roma bűnözőktől professor emeritusig közösséget érezhetek; sőt gyakorló atyák is „menetelnek” mellettem ezen a virtuális zarándoklaton.

Megerősítést kaptam többek között abban is, hogy a keresztény embernek nem kell feltétlenül sótlannak, karót nyeltnek lennie: a katolikus hittel békésen megfér a humor és az önfeledt vidámság – nemcsak a vallomástételekben, de még a vasoraasztalnál is. Elvégre Krisztus valóban színes, sokszínű – ki merné állítani ezek után az ellenkezőjét? Mintha tényleg egy „gyorstalpaló” belső El Caminót jártam volna végig csütörtöktől vasárna-

pig. Köszönet érte az égieknek és a földieknek egyaránt.

De colores!

Csontos János

88. női cursillo

CSENDES CURSILLÓM

88. női cursillo – munkatársi beszámoló
2015. március 19-22.

Decemberben nagy meglepetéssel és örömmel fogadtam Korai Szandi felkérését, hogy legyek csendes munkatárs a tavaszi cursillón. Én előző év tavaszán végeztem el a cursillót, azóta az életem része lett.

Már rögtön a meghívás elfogadása után elkezdtem gondolkodni, hogy mi dolgom is lesz ott. Nem a konkrét feladatok érdekelték akkor legjobban, hanem talán a „miért pont én” jellegű kérdés volt bennem. Egyre jobban éreztem, hogy ezt a meghívást Isten szeretete miatt kaptam. A hónapokon át tartó felkészülések is ezt erősítették bennem. A munkatársak ragyogó tekintete, a fáradságot nem ismerő kintartásuk, egymás megismerése és Isten kegyelme már egyre jobban növelte bennem a szeretetet. Jó volt imát mondani olyan emberekért, akiket nem is ismerünk, jó volt a kis csapattal hétről hétre találkozni.

Eljött a várt pillanat. Tele voltam kíváncsisággal, izgultam. Szerettem volna most én adni másoknak. Vágytam arra, hogy közvetíthessem az Atya szeretetét. Az első találkozások, bemutatkozás még nem sejtette velünk, milyen nagyszerű pár nap előtt állunk. Nagyon jó volt látni, ahogy napról napra alakít át bennünket a Szentlélek, hogyan nyílnak meg a szívek.

A Boldog Ilona asztalnál úgy éreztem magam, mintha „válogatott társaságba” kerültem volna. Az első beszélgetés alkalmával mindenki megnyílt, szeretettel fogadtuk egymást, és szeretettel adtuk át magunkat egymásnak.

Imre atya és Zsolt atya az utolsó pillanatig tudtak szívhez szólóan beszélni úgy, hogy mindenki megkapta általuk Jézus személyre szóló üzenetét.

Volt megnyílás, sírás, mosoly, nevetés, odafigyelés, türelem, tolerancia, jókedv, vidámság. Valóban De colores volt!

Mit kaptam a 4. örök napra? Adni szerettem volna most igazán, de csak kaptam. Túlsorduló mértékkel kaptam. Többet, mint remélhettem volna! Köszönöm ezt Szandinak, a munkatársaknak, a két atyának, asztaltársaimnak és minden mosolygós, könnyes szemű kedves embernek, akivel találkoztam Tahiban. Isten a kegyelmével és soha nem tapasztalt belső békével ajándékozott meg. Ezt hoztam haza, és ezt a békét szeretném tovább adni a 4. örök napon, mert tudom, hogy csak így tarthatom meg én is.

Guzsalyiné Váradi Valéria
Boldog Ilona asztal

LEVÉLFÉLE A MENNYEI ATYÁMHOZ

Édes jó Uram, Istenem!

Hazatérve a cursillós hétvégéről egyre az jár a fejemben: legyen áldott a Te Neved! Egyre valószínűsámban érzem, a Te hívásodra mentem Tahiba, a női cursillóra, és a Te hívásodra jövök most csordultig tele szívvel, hogy beteljesedjen a terved, amit rám szabtál. De csak szépen sorjában... Mindenért Téged illet a hála és a dicsőség.

A hívástól a Tahiba való megérkezéséig évek teltek el: közben szükség volt a Te győzködésedre, csendes unszólásodra, amit a férjem által közöltél felém. Veled beszéltem meg, hogy nyugodtan elengedhetem erre a hétvégére a családomat, majd Te a tenyereden hordozod őket, és vigyázol rájuk. Hála és köszönet legyen Neked érte. Megérkezve már csupán Te jártál az eszemben. Semmi másra nem akartam figyelni. Veled akartam lenni, hogy megpihenjek és feltöltődjem a Te ragyogásodban, megmártózhassam a Te békecsésében, és hálát adhassak mindenért, amivel megajándékoztál. Ehhez képest az első este – magamra kellett odafigyelnem. Ez volt az első „meglepi”. Istenem, csak add, hogy jól lássak a Te fényedben! Ezen a csendes estén megnyitottam a szívemet Feléd, az egész valóm és életemet a Te kezébe helyeztem.

És Te végig fogtad a kezemet. Szóltál hozzám az előadásokon, a tanúságtételeken át, szolgálóid és szolgálóid szavával, de a Te Igéid visszhangzanak még ma is bennem. Dicsőség és hála legyen Neked. A Boldog Ilona asztalhoz is olyan asszonytársakkal ültettél le engem, akik lelkében benne ég a vágy, hogy Veled legyenek mindig, minden örömben és fájdalomban. Szentlelkeddel ajándékoztál meg, ott ültél közöttünk és hallgattad, ahogy mi is egymás előtt őszintén, nyílt szívvel tanúskodtunk Rólad. Köszönjük Neked az egységet, amit közénk teremtettél Lelked által, köszönjük, hogy mosolyt és fényt ültettél a szemünkbe, és ha voltak, letörölted könnyeinket. Hála legyen Neked érte. Már négyel több szeretett embert hordozhatok napon-ta imámban, és értem is még többen imádkoznak.

Köszönöm a küldetést: hogy annyira megbízol bennem, megbízhatóan tartasz, büszke vagy rám. Áldom a Nevedet érte. Teljes akaratommal Neked akarok megfelelni, a Te kezdetet fogva végigjárni az Utat, amelyet Te készítettél nekem. Hála legyen Neked érte.

Köszönöm, hogy a cursillo is az út része lett...

Szeretettel, a Te gyermeked, akit nagyon szeretsz:

Éva

RÖPKE BESZÁMOLÓ

Élmények gazdag tárházát sorolhatnám... Mennyire fontos, hogy az ember ráébredjen: a lelki táplálék elengedhetetlen. Hiszen ép testben ép lélek.

Izgalommal és kíváncsisággal ötvözve készültem erre a hétvégére. Tudtam, hogy nem véletlen, mennem kell, ott a helyem és, hogy kapni fogok valamit... Igen, gazdagabb lettem. Olyan gazdagságra tettem szert, amely ahol a kincsed, ott a szíved' alapon van megfogalmazva.

Az a tény, hogy saját belsőmmel, érzésemmel, gondolataimmal szembesülhettem, hogy meghallgathattam mások értekeit, véleményeit, gondolatait... elindított bennem egy folyamatot, amelyet nem elpalástolni, hanem fejleszteni szükséges.

Nem a külső látható, hanem a belső láthatatlan a fontos.

Azt éreztem, hogy egy olyan burokban vagyok, amelynek falai szeretetből vannak.

Csodálatos közösségbe kerültem, és a nekem szánt üzenet, amely fentről jött, elérte a szívemet.

Megtapasztaltam, hogy a közösségi élet mindenkinek kell, mert ez formál, épít, tanít és segít a mindennapi élet sűrűjében nem elveszni, hanem egymásnak segítő kezét nyújtani.

A tanúságtételek és tanítások gazdagítottak..., hiszen minden ember viszi a saját keresztjét, és Jézus valóban létezik és

él, segít, csak kérni kell és hinni benne.

A kis kereszt, amelyet ajándékként kaptam, valóban a táskám legértékesebb kincse.

Éjszaka a párnám alatt van, és őrzi álmodomat. Emlékeztet, hogy soha nem vagyok egyedül, hogy szeretnek, segítenek, vigyázzák lépteim.

A kegyelem, amelyet Istentől kapok, hálával tölti el lelkemet, mert rájöttem, hogy az is kegyelem, hogy tudd, hogy ez kegyelem...

Megtanultam, hogy a napi imádságok Istennel való beszélgetések, elengedhetetlen mozzanatai kell, hogy legyenek az életem-

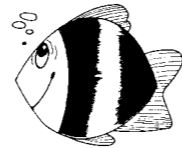
nek. Ápolni, elmélyíteni kell ezt a kapcsolatot, mert felelem, erőt ad, és a sokszor neheznek hitt keresztet vinni csak így tudom.

Abban biztos vagyok, hogy Isten segítése és szeretete mutatkozott meg ebben a nekünk küldött három napban.

Boldog vagyok, hogy részese lehettem Isten tervének, hogy megismerhettem titeket, és veletek lehettem!

De colores,
szeretettel:

Anci (Gaálné Mezey Anna)

Cursillo a Cursillóért – avagy munkatársképző kicsit másképp

2014-ben kaptam a felkérést a Budapest-Esztergom főegyházmegyei Cursillo grémiumától, hogy szervezzek munkatársképzőt. Tapasztalat, hogy a beszédek megírását a felkészülés alatt a rektortól, a gyakorlott munkatársaktól lehet igazán megtanulni. Ezért munkatársaimmal, Csáky Gyuszi, Gulyásné Ritával, Szieberth Mátéval, Timárné Vikivel, kettős célt tűztünk ki magunk elé. A napok menetének, ívének átgondolásán, a beszédekhez kapcsolódó tanúságtételeken kívül fontos részt szántunk a lelkesedés felélesztésének, a cursillós elemek újraélésének is. Olyan cursillót szerettünk volna, ami az elkövetkező cursillókért tenni akaró munkatársakat hozza még közelebb az Istenhez, egymáshoz, a cursillós közösséghez.

Sokat segítettek a Mallorcáról kapott: Cursillo de Cursillo hétvége vázlatai. Dél-előttönként ezek alapján voltak a rollók, a kiscsoportos beszélgetések. Délutánonként Szűcs Imre atyával, aki a Kaposvári Egyházmegye Cursillo lelkezetője, vezettem fel a nap ívét, majd egy-egy beszédhez kerestek a leendő munkatársak életpéldát, írtak rövid tanúságtételt. Nagy élmény volt mindannyiunknak a Szentlélek segítő jelenléte.

Köszönöm imáitokat, a palánkákat, Imre atya és a Munkatársak segítő, lelkesítő együttműködését, a jelenlévők

szeretetét, nyitottságát, tenni akarását, de colores,

Várdai Judit, Budapest

A továbbiakban a főegyházmegyéből hívott résztvevők írásait olvashatjátok:

Amikor elvégeztem a cursillót az fogalmazódott meg bennem, hogy mennyire szép a „munkatársi” hivatás, milyen jó lenne ebben részt venni. A 87. női zárón Marton Zsolt atya azt mondta nekem: „most már együtt járhatjátok ezt az utat András-sal”. Amikor Weisz Dóri és a nagynéném, Várdai Judit meghívott erre a hétvégére, tudtam, hogy ott a helyünk. Nagyon örültem, hogy Andrissal, a férjemmel együtt mehetünk a munkatársképzőre.

Mindehhez remek társakat kaptam a Szent István asztalnál. A megértés, az egymásra való odafigyelés és érzékenység, a bátorítás, a humor, a kézzel fogható szeretet mind jelen voltak. Felelemelő és megindító volt ennyi tanúságtételt hallgatni. Annyira jó egy ilyen szerető, megbízható körben hallgatónak és „beszélőnek” lenni, amiben külön élmény volt megtapasztalni, ahogy a férfiak megnyílnak közöttünk, és mernek sírni. Örültem, hogy megélhettem egy olyan cursillót, ahol együtt lehet-

tem a férjemmel, ahol nem a nemek közötti rivalizálás volt porondon – kivéve a kedvenc dalunk eléneklésének sebességét :) –, ahol azt éreztem, hogy tudomásunk van a gyengeségeinkről, erősségeinkről és ezeket elfogadjuk, ahol nemek szerint külön asztaloknál ültünk, mégis egységben voltunk.

Nagyon izgalmas kihívás volt ötperces tanúságtételeket írni, közben találkozni régi sebeinkkel, örömeinkkel és meglátni Jézus jelenlétét életünkben. A hétvége is bizonyította, hogy ezekre a felismerésekre folyamatosan szükségünk van. Számomra az is ajándék volt, hogy amikor ki kellett állnom a beszédemmel, nem volt gombóc a torkomban, nem izgultam agyon magam, pedig pont az ellenkezője jellemző rám.

Jó volt Veletek tanulni, figyelni, hallgatni, elfogadni és szeretni. Erősödött bennem a vágy, hogy részese legyek a „Munkának”.

A mai nap volt egy nagyon megalázó élményem a munkahelyemen. A megtapasztalt és tanult cursillós lelkület segít, hogy ezt próbáljam a legjobban kezelni. Néha nehéz, de csak így érdemes élni.

Kedves Nagynéném, aki nagy szeretettel hívtál és vártál minket erre a hétvégére, Imre atya, akinek mindnyájunkhoz volt egy-egy kedves szavad, Viki, Rita

és Máté, hálásan köszönöm Nektek az áldozatos készüléseket, az imáitokat, az alázatos szereteteket, az alvás nélkül töltött plusz órákat, az újításokkal tűzdelt Cursillo a cursillóért napokat! Köszönet valamennyieteknek a palánkáért és az imákban hordozásunkért!

De colores!

Mátraházi-Papp Kriszti, Budapest

Nehezen, de végül rábeszéltem magam, hogy részt vegyek a Tahiban megrendezett munkatársképzőn. Függetlenül attól, hogy nagy megtiszteltetés volt a meghívás. Tudtam azt is, hogy itt nem pihenés vár rám, de ha elég nyitott vagyok, sokat tanulhatok és Igaz Találkozások várnak rám.

Aztán hihetetlenül jó érzés és nagy meglepetés volt újra ott lenni, új Barátokat szerezni, ismét együtt lenni azon Barátaimmal, akikkel együtt végeztem a 82. férfi cursillón.

Nos, nem csalódtam. Nagyon különleges volt így, hogy nőkkal együtt élhettem meg ezt az élményt. Főleg úgy, hogy Fellegemmel érkeztem.

Az őszinte tanúságtételekkel, jól át gondolt beszédekkel és a meghatározó asztalbeszélgetésekkel, szentségimádásokkal megáldott hétvégén ismét megtapasztaltam Krisztust. A Testvéreimben elsősorban.

Köszönöm minden résztvevőnek, munkatársnak a hétvégét.

De colores!

Mátraházi András, Budapest

Már nem emlékszem pontosan, mikor hívott fel Judit, hogy lennék-e munkatárs egy olyan munkatársképző-szerű hétvégére való felkészülésben, amilyen még sosem volt eddig nálunk. Egy olyan „újdonság” kipróbálásában, ami a Cursillo mallorcai

gyökeréhez nyúlik vissza, és az ott sikerrel használt módszerekre épül. Örömmel mondtam igent, mert jól emlékszem mindarra, amit Arsenio Pachon magyarországi látogatásakor mesélt nekünk az ő mallorcai cursillós életükről. Nagyon vonzó az az egyszerű, tiszta, és örömteli keresztény életet, amit ők a mindennapjaikban élnek – és amiből szinte „magától” fakad az apostoli lelkület, ami élteti a Cursillót.

Reméltem, hogy ki tudunk találni valami olyan megoldást, ami segít újra átélni, elmélyíteni mindenkiben a saját cursillós három napjának elfogadó, szerető, építő élményeit – azonban ugyanakkor a sikeres munkához szükséges tudnivalókat is át tudjuk adni a leendő munkatársaknak anélkül, hogy túlzónak tűnő elvárásokat állítanánk eléjük. A felkészüléshez kiindulásként rendelkezésünkre állt 11 beszédvázlat; és a vágy, hogy valami nagyon jót valósítsunk meg a segítségükkel. Mivel mindkét dolgot egyformán fontosnak éreztük, kettéosztottuk a napokat: a dél-előttöket inkább az élmények, valamint a cursillós látás- és életmód elmélyítésére, a délutánokat pedig inkább az ismeretek megszerzésére és a feladatok gyakorlására szántuk.

Hogy valóban jó úton járhatunk, az márciusban kezdett megfogalmazódni bennem, amikor hirtelen nagyon sok váratlan esemény zúdult a nyakunkba, melyek egy időre erősen kétségessé tették a hétvége megtartásának lehetőségét. Imre atyát új plébániára helyezték, és úgy tűnt, a cursillóra kitűzött hétvégén fog költözni; Viki, Máté és Gyuszi munkahelyi kötelességeik teljesítését érezték veszélyben; mi pedig Férjemmel megkaptuk a várva várt telefonhívást, hogy kiválasztottak bennünket egy 2 éves kislány lehetséges örökbefogadóinak. Arra gondoltam: ha ezt a hétvégét a „másik oldal” ilyen intenzíven igyekszik megakadályozni, akkor itt valami nagyon jó dolognak kell születni! A felkészüléseken együtt imádkoztunk

Isten segítségéért, és mindannyian az Ő kezébe tettük az éppen aktuális helyzetünket: ne az legyen, amit mi helyesnek gondolunk, hanem az Ő akarata.

Végül – ahogyan az történni szokott – az akadályok egy része „eltűnt”. Imre atya egy héttel korábban költözött; Vikinek és Máténak sikerült úrrá lenniük a munkahelyi feladatokon; Férjem pedig nem kapott szabadságot áprilisra, így a leendő kislányunkkal való ismerkedést májusra voltunk kénytelenek halasztani. Azonban Gyuszi csütörtökön az utolsó pillanatban sürgős munkához riasztották, így ő nem tudott elindulni velünk Tahiba. Ennek ellenére még reméltük, hogy másnap tud csatlakozni hozzánk, ezért kicsit változtattunk a napirenden; és már érkeztek is a munkatársjelöltek.

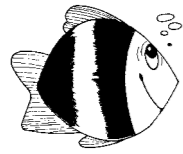
Nagyon mély, intenzív, bensőséges együttlétnek éltem meg ezeket a napokat – hiszen a megszokott imákban, Szentmisékben, a rengeteg beszélgetésben és a példamondásokban osztoztunk egymás életének eseményein, helyzetein, nehézségein és megoldásain. Ugyanakkor fel szabadult, nyugodt és kiegyensúlyozott is voltam, mert nem éreztem szorongató, teljesíthetetlen elvárást.

Köszönöm mindenkinek az együttlétet, osztozást – azt, hogy részese lehettem; hogy elfogadottnak, szeretettnek és értékesnek érezhettem magam, bármilyen kis részem is volt mindebben. Ha számomra valami igazán lelkesítő, akkor ez az: hogy elfogadnak annak, aki épp vagyok; hogy képesnek tartanak egy feladat sikeres végrehajtására; hogy bíznak abban, hogy képesek vagyunk növekedni, fejlődni, egyre inkább azzá válni, akinek Isten elgondolt. Hálát adok Isten Szentlelkének a szüntelen támogatásért kegyelemért; és egyben kérem: áldjon és őrizzen meg minket az Úr az Érte való munkálkodásban.

De colores!

Gulyásné Rita, Budapest

„Mi hittünk és tudjuk, hogy te vagy az Isten Szentje” (Jn 6,69.)

Börtöncursillo Márianosztrán

Május 12-15-ig megtartottuk Magyarország második, az idei év első börtöncursillóját. Erre már nem volt szükség olyan hosszan felkészülni, mint az elsőre. A sátoraljaúj-helyi börtöncursillóval szabályosan berobantunk a fogvatartottak világába, pozitív fogadtatása volt, sorra jelentkeztek a börtönök (olyanok is, akik előzően elutasítók voltak), hogy náluk is tartsuk meg ezt a háromnapos „lelkigyakorlatot”. Ezért januárban Székely János püspök atya javaslatára és közreműködésével létrehoztuk a börtöncursillós titkárságot. Így máris sokkal könnyebben ment a szervezés is. Nagy izgalommal készültünk erre a cursillóra is. Ha a „szabad világban” igaz az, hogy minden cursillo más és más – ebben a külvilágtól hermetikusan elzárt világban még inkább igaz. Nemcsak azért, mert más jelöltek, (részben más) munkatársak vesznek részt rajta, de azért is, mert teljesen más körülmények, adottságok is vannak minden egyes helyszínen. És ahhoz, hogy „cursillós” gördülékenységgel teljen a három nap – az intézet megelégedésére és a mi örömünkre is – ezeket bizony alaposan figyelembe kellett venni, beépítve a programba.

Takács Péter Márianosztra börtönlelkésze komoly előkészítő munkát végzett. Sátoraljaúj-helyi

tapasztalatait nagy bölcsességgel sikerült beépítenie a helyi szervezés menetébe. A szervezés többi része is ment a maga útján. Nagy meglepetésünkre a sátoraljaúj-helyi cursillós fogvatartottak Hajdú Miklós atya segítségével hatalmas adag palánkat juttattak el hozzám. (Erre bizony én nem is gondoltam.) Jól is jött az ő segítségük, lelkesedésük – és így Márianosztrán is minden jelölt tekintélyes mennyiségű „üzenet” birtokosa lehetett. Ráadásul olyanoktól is,

akik hozzájuk hasonló „cipőben” járnak.

Nagy várakozással indultunk tehát neki ennek a három napnak. Lelki utazásunk idegenvezetője ismét Székely János püspök atya volt. Segítője ebben a szépséges munkában Lippai Csaba görögkatolikus pap volt. Ő a nyíregyházi büntetés-végrehajtási intézet börtönlelkésze, és nemrég végezte el ő maga is a cursillót.

Mélybevetés volt tehát számára ez a „hétvége”, ahol már nem jelöltként, hanem munkatársként vette ki a maga részét a „munkából”. De már az első este nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy ez a „hétvége” egészen más lesz lelki értelemben is, mint az első börtöncursillóé volt. Olyan nyitottsággal találkoztunk a fogvatartottak részéről, olyan Isten iránti éhséggel, amely talán még egy „kinti” hétvégén sem általános. Az első este végén Péter segítségével elkészítettük a másnaptól érvényes „asztalkiosztást”, megbeszéltük a teendőket. Ebbe az is beletartozott, hogyan végezzük el az étkezések utáni mosogatást úgy, hogy a napi „feladatainkat” ne akadályozza. Vidám „köz munkával” pillanatok alatt sikerült úrrá lenni a helyzeten. A második nap este már a jelöltek is sorba álltak, ők sem szerettek volna kimaradni a cursillo ezen részéből sem. Azt hiszem, nem vagyok egyedül azzal a véleményemmel, hogy a munkatársak számára is egy felüdülés volt ez a három nap. Az a küzdelem a lelkekért, ami Sátoraljaúj-helyen volt – az itt nyomokban sem jelent meg. Az első pillanattól kezdve a búcsúig minden ment könnyedén, örömmel és vidámsággal átítatva. A szünetekben időnként alkalmi zenekarokba állva dicsőítettük Istent felszabadultan és önfeledten. A foglalkozásokon pedig egyedül a „szabványruha” jelezte, hogy azért nem egy „kinti” cursillón

veszünk részt. Az asztalbeszélgetések célirányos és tudatos Isten felé fordulásról – de minimum istenkeresésről, útkeresésről, lehetőségek mérlegeléséről szóltak. A levelek itt is nagy hatást tettek a jelöltekre, de nem jelentettek fordulópontot, mint az előző börtöncursillón – nem volt miből fordulni. Egyszerűen nem tudnám megmondani, hogy ki adott kinek. A jelöltek gazdagodtak a munkatársak révén, vagy a munkatársak a jelöltek segítségével. Mindkettő, úgy gondolom. Isten szeretete és egyesítő ereje mindannyiunkat átjárta.

Az utolsó nap kinti segítői is mindent megtettek, hogy a hozzátartozókat előkészítsék az ünnepélyes találkozásra a fogvatartott jelöltekkel. Sajnos nagyon kevesen tudtak eljönni, de a bentiek öröme ez sem tudta elvenni. Tudták, hogy nem számíthatnak rájuk a nagy távolságok miatt. A záró szentmisével egybekötött küldetés-ünnepeken tizenöt jelölt hallhat, hogy Krisztus órá is számít, és mondta ki, hogy ő is Krisztusba vetett hittel akarja életét élni, ő is számít ebben a küzdelemben Krisztusra.

Mit is mondhatnék záró gondolatnak? Köszönöm, Uram, hogy küldesz szőlődbe. Köszönöm, hogy általunk (is) hirdettetik az Ige a periférián lévők felé (is). Nem csak elmondhatjuk nekik, de meg is tapasztalhatjuk, hogy Te, Uram, a bűnösökért jöttél – megszólítod, hívod őket és kegyelmeddel árasztasz el mindenkit, aki meghallja hívó szavad. Köszönöm, Uram, hogy te nem vagy személyválogató, mindenkit magadhoz akarsz ölelni, aki elfogadja két, szegyel átvert kezéd, és lándzsával átszúrt szívvel szeretetét és melegét.

Deo gratia!

Vagner Mihály

„Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.” (Ef. 4,5.)

Beöthy Tamás atyára emlékezünk

Búcsúunk az Esztergom-Budapesti főegyházmegyei Cursillo Mozgalom egykori lelkezetőjétől Beöthy Tamás jezsuita atya hosszan tartó betegsége után 2015. február 11-én hazatért Teremtőjéhez.

Tamás atya 1927-ben született Budapesten. 1953-ban, titkokban kezdte meg jezsuita tanulmányait, majd 1956-ban elhagyta az országot. Több évtizeden át világ számos pontján élt és szolgált. Először 1966-ban, Amerikában találkozott a Cursillóval, majd a Kanadában töltött 23 év alatt ismerkedett meg mélyebben több új egyházi lelkiségi mozgalommal, így a Cursillóval is. 1989-ben költözött haza, és örömmel kapcsolódott be a Magyarországra ebben az időben megérkező Cursillo alakuló életébe. 1991. június 5-én kapta meg lelkezetőit kinevezését Paskai László bíboros úrtól a főegyházmegyei Cursillo Mozgalom élére, és ettől fogva nagy erővel, fáradhatatlan szorgalommal és lelkesedéssel dolgozott érte. Cursillókon vett részt, munkatársképzőket tartott, papokat látogatott az egész országban, hogy megnyerje őket a Cursillónak. Megbízatását 2007-ig látta el.

A következő írásokkal cursillista munkatársai emlékeznek Tamás atyára:

**Arató Márta:
Tamás Atya, hazamentél**

Úgy gondolom, hogy a szomorúság és az öröm együtt van most sokunk szívében. Hívott az Atya, és az elválás mindig szomorúsággal jár. Azt akarom azonban, hogy az öröm legyen nagyobb bennem, nemcsak mert szenvedésem már a múlté, hanem mert hiszem, hogy szerető, ölelő karokba érkezél. Olyan sokat hallottam Tőled az Atya mindent megelőző, elfogadó szeretetéről, hogy most jó arra gondolnom, találkozások csak szép és örömteli lehetnek. A cursillóval együtt lettél különleges ajándéka életemnek. Visszagondolva a közel 20 év együttes szolgálatára, sok minden kér helyet magának az emlékek között. Lelki útmutatásaid, a cursillókon és munkatársképzésen kapott új felismerések, az izgalmas, derűs utazások a vidéki és erdélyi cursillókra... mindenekelőtt emberileg gazdagítottak, de felejtethetetlen élmények is maradnak. Hálás vagyok bizalmadért és

bátorításaidért, amelyeket közös munkánk alkalmával mindig tapasztalhattam. Külön köszönöm, hogy az Ószövetséget közel hoztad hozzám, megszeretteted velem, és a szemlélődő imára tanítva, az Újszövetséget is élőbbé tetted számomra. Csodálatra méltó volt tudásod, amit bőkezűen osztottál meg mindazokkal, akik Hozzád fordultak. Dániel próféta szavai jutnak eszembe: „...a tanultak ragyogni fognak, mint az égboltozat fénye, s akik igazságra oktattak sokakat, tündökölnék örökkön-örökké, miként a csillagok.” Hiszem, hogy mostantól eggyel többen tündökölnék a Mennyben. Hálás vagyok Neked, Érted, Tamás atya. Légy boldog Urad örömeiben!

***

**Fabók Ildikó:
Emlékeim Tamás atyáról**

Amikor Kanadából hazatelepült, és óriási lelkesedéssel belevetette magát a Cursillóba, nagyon sokszor dolgozhattam együtt Tamás atyával, aminek a lehetőségét köszönöm az Istennek. Imponáló volt az a lendület, tűz, elköteleződés és szeretet, amivel nélkülözött felépíteni a magyarországi Cursillo Mozgalmat, ahogy elkezdte tanítani a módszert, az eszközöket, a Cursillo karizmáját, és mindazt, ami ahhoz kellett, hogy létrejöjjön egy elkötelezett csapat, akik megvalósítják az alapítók elképzelését. Nekem eleinte kicsit szigorúnak tűnt, de az idő előrehaladtával megértettem, hogy következetesség és az eszméhez való hűség az, ami a feszes munkatempót és a céltudatosságot diktálja számára. Azokban az években ha cursillo hétvégre készültünk, minden felkészülési találkozón ott volt, és tanított, magyarázott, szemléletes példákat hozott, ugyanakkor markáns véleményét sem titkolva bírálta bennünket, ami a növekedésünket segítette. De ugyanakkor nagyon tudott dicsérni. A dicséretei is mindig magyarázó mondatokba volt csomagolva. Soha nem csak azért dicsért, hogy jó ér-

zésünk legyen, vagy hogy megszerettesse magát velünk. Minden elismerő mondatát megindokolta, volt, hogy az érzelmeivel, volt, hogy az értelmezés mondataival. Idővel az érzelmeit is fedetlenül megmutatta nekünk. Hányszor tapasztaltam, egy-egy cursillós beszélgetés alatt, hogy bizonyos mondataimtól folynak a könnyei, soha nem szégyellte, ha valami történet, néhány élmény meghatotta. Remek volt az emlékezőképessége, akivel együtt volt egy hétvégén, annak tudta a nevét, azt, hogy hol lakik, mi a foglalkozása. Fantasztikusan tudott kérdezni. Ha együtt étkeztünk, soha nem volt csend az asztalnál. Kérdezett, érdekelte a társaságában lévő ember, az élete, gondolatai, soha nem volt közömbös. Nagy szeretettel emlékszem vissza a Mária utcai keddi rendszeres találkozásokra, ahol jókedvű, értelmes, imádságos együttlétek – ultreyák – sokaságát élhettem meg. Az a fajta közösségi élet a mai napig hiányzik. Több rövidebb és hosszabb szemlélődő ima-gyakorlatot végezhettem vele, amelyeknek nehézségét, szépségét, örömet adó voltát köszönhetem Tamás atyának. Megrendülten gondolok arra, hányszor említette, hogy nem szeret sorbaállásban várakozni, hogy türelmetlen, hajtja a munkája, sajnálja az idejét. Az idő éppen most szakadt meg a számára, itt a földön. Már nem kell toporogva, egyik lábáról a másikra állva várakoznia, mert megmérgetett, és az Örökkévalóságba érkezett. Isten nyugtassa!

***

Gilyén Elemér:

Tamás atya építész-mérnökként „építette” az Egyházat, „tatarozta” a lelkeket, „átalakította a szíveket” – az enyémet is. Az „életető igazságokról” beszélt közérthetően, az írástudatlan emberekre és egyetemi tanárookra is hatással volt. Sokszor idézem ezt a gondolatát: „Ha autót veszel, ugye betartod a kezelési-karbantartási útmutatót, mert nálad okosabb gépészmérnökök tervezték.

Isten az ember boldogságához is adott útmutatót: a tizparancsolatot és az evangéliumot. Mi ennek egyes pontjait felülírjuk: pl. házasság, és csodálkozunk, hogy ennyi boldogtalan ember van.”

Tamás atyának óriási szorgalma, lelkesedése volt. A számtalan cursillo, házasság hétvége, szemlélődő ima lelkigyakorlatok mellett ő indította el a „plébániai lelkinapokat”. Ez cursillo típusú lelkigyakorlat. Van tanító papi beszéd + tanúságtevő világi beszéd + rövid szemlélődés, szentségimádás + kiscsoportos megbeszélés, ahol - Jelenits atya szavaival - mindenki a téma előadója válik: hallgatag keresztényből a Szentlélek szócsöve lesz. Az első plébániai lelkinap 1996. 10. 23-án Erdőkövesden volt, Kecskés Attila atyánál, Gulyás Zsolt mint kispap volt ott. 30 férfi vett részt rajta, munkatárs Gyurkovics István, Balogh Attila, Bata János. 1997 januárjában Demecser, majd Kalocsa és Újpest követte. Futótűzként terjedt Abasártól Nagykanizsáig, Máriapóctól Bácsalmásig. Nálunk Újpesten eddig 11-szer volt lelkinap, az utolsót Székely János tartotta 2012. 12. 29-én, amelyen 140-en vettek részt. Tamás atyával utoljára 2012. 12. 14-15-én voltam Etyeken, ahol Wortman Ádám szervezésében 30 fiatal volt együtt a „Szeretet kommunikációja” lelkigyakorlaton.

***

Kosinsky Ágnes:

Tamásnak

Hála legyen Teremtő Atyánknak. Ki nekünk ajándékozott, Áldott legyen a kéz, mely felnevelt, És legyen Áldott a szív, mely hordozott!

Mert:

Áldássá vált Benned a Fény, Mely másokat HOZZÁ vezetett, Napsugár voltál mely életre keltett, Elfásult, hitetlen szíveket.

Voltál:

Meleget osztó forrás, A Szeretetre szomjazónak, Áldott támasz volt a karod, A segítségre szorulóknak.

Áldott gyógyír volt a szavad Minden Hozzád fordulónak,

Áldást hozó Feloldozást kaptak akik Nálad gyóntak.

Áldás volt a mosolyod is, Mely oly sokszor vigasztalt minket, Áldott Találkozás voltál, Minden Istent keresőnek!

Életeddel tanítottál, Jóra, szépre nevelgettél, Szeretetből – Szeretettel – Szeretetre elvezettél.

Okos, bölcs tanácsot adtál, Mindnyájunknak Példa voltál, Szerelmeddel Jézus iránt Minden sebet gyógyítottál.

Sorolhatnám a sok élményt: A névszerinti Áldoztatást, Az elmélkedéseink csendjét, vagy egy jóízű vitaközlést...

Élő, Igaz Ember voltál, Mélyen érző, tiszta lélek, Bűneinken túlmutatva Megmutattad mi a LÉNYEG!

Krisztus Barátjává tettél, Apostollá, -egy egész népet, Hisz, kezéd alatt újjáéledt Ezer meg ezer magyar lélek.

Nem volt semmid, - Csak a SZÍVED De százannyit kaptál cserébe érte, - ahogy Ő ígérte annak, Ki mindenét elhagyja Éрте.

Köszönöm, mindannyiunk nevében, Hogy fáradhatatlanul szerettél, Vezetted, s Neveltél minket, Hogy megtanítottál megbocsátani, És elfogadni a sebeinket.

Hogy megmutattad, nincs reménytelen, Hogy ami összetört, megjavítható, Megértéssel és szeretettel A fájdalom éle is tompítható.

Most, nagyon hiányzik földi Lényed. De hiszem, tudom, velünk maradsz, s közbenjárónk vagy már az Égben, Áldásoddal, imáiddal, továbbra is kísérsz minket, hogy folytathassuk utadat,

És továbbadhatjuk mindazt a KINCSET, Amit a szívünkbe adtál...

Drága Tamás! Hála Érted! Légy Áldott Te Mindörökre! Amen

Beöthy Tamás atya halálára szeretettel Bp., 2015. február 12-én

***

Kovács Ádám:
Tamás atya és az első cursillóm

„Ádám, szerelmes vagy a feleségedbe?” – Tamás atya sokszor így fogadta csütörtök este a friss jelölteket Leányfalun, a cursillo kezdetekor. Májig előttem van arca, amint 17 évvel ezelőtt köszöntött. Lapozgatom ama cursillo jegyzetfüzetét. A csoportkor során írt első, hozzá kötött bejegyzés: „önmagunkat feltárni, megismerni”. Nagyon tudta, hogy mi az alapja a cursillónak, a keresztény életünknek. Másnap reggel, szentmise-magyarázat: „az emberi szerelem analóg az eucharisziával - ha az előbbiben gondok vannak, akkor az utóbbiban is”. És egy idézet a II. Vatikáni Zsinat dokumentumaiból: „A testi kapcsolatban tudjuk megtapasztalni a Szentháromság lényegét”. Új és váratlan gondolatokat, ugyanakkor mélyen elgondolkodtató teológiát kaptam tőle. Ezek után nem lehet a szokott módon tovább élni. Felrázott. Kegyelem beszéd: előtte teleírta a táblát K betűvel. „Kezdeményező, kinyilatkoztató, közösséget kereső, közvetítő, kegyelemadó, kapcsolatot teremtő...” - ez mind Krisztus és még sokkal több. A hamis önmegváltás felvetése, a Szentírás mint Isten szerelmeslevele. Egyből ráirányította figyelmemet életem központjára, Krisztusra, valamint Isten üzenetének legegyszerűbben elérhető és használható kincsesládájára, a Szentírásra. Szombat reggeli szentmise-magyarázat: „a mise nem mozi”. Azóta tudok igazán imádságosan részt venni a szentmiséken, és hétről hétre rácsodálkozni az eucharisztia emberi ésszel felfoghatatlan ajándék voltára. Szentségek beszéd. „A gyerekek éreznie és tudnia kell, hogy a szülő szereti.” Fájdalmas visszaemlékezés és rossz példa felémlyítése gyerekkoráról. Akkor már 5 éves volt a fiam. Majdnem késő, hogy változtassak a nevelési módszereimen. A kegyelmi

élet akadályai. „A szenvedés része az életnek, meg kell tanulni.” Felhívja a figyelmemet egy általam addig nem ismert szent-re, Vianney Szent Jánosra, és szembesít az igazi tudással. Mit ér a 17 évi tanulásom, diplomám, doktori fokozatom, nyelvvizsgáim, ha nem a lélek szerinti életet élem? Gyónás nála. Meghitt hangulat, hogy beszélni, majd a végén a kérdés: „Mi a terved?” Nincs kioktatás, ledorongolás - a jó utat lényegében nekem kell megtalálni, és tudatosan választani, másképpen nem tudok rajta maradni. Krisztus üzenete a cursillistákhoz. „Nem tömegemberek, hanem személyek vagyunk.” Akkor színesedett ki szemem előtt a világ, ami annak a három napnak számomra legnagyobb és azóta tartó élménye. Ráirányította a figyelmemet a másik emberre, aki egyéniség. Még egy felejthetetlen emlék. Vagy 10 évvel később, lelkigyakorlat Leányfalun. Játék. Ki mer becsukott szemmel hátradőlni? Az elsőők között jelentkezett, 80 évesen. Teljesen megbízik Krisztusában, aki az öt körülvevő embereken keresztül megtartják, segítik. Hogy ne essen hátra, hogy ne legyen baja. Ezt a ráhagyatkozást kell nekem is megtanulni.

***

Rébay Lajos:

A lényegest lássátok!

– *vázlat egy beszélgetéshez* –

Szellemi nagysága megmutatkozik abban, hogy több közösség vallhatja, vallja magáénak (Cursillo, Házasság hétvége, Szt. Ignác-i szemlélődő lelkigyakorlatok, imacsoporthoz, gyógyító lelkigyakorlatok, papi lelkigyakorlatok, a piarista iskolák stb.). Nagysága kifejeződött a feléje irányuló szeretetben, hiszen betegségében mindig voltak mellette. Az embert a kapcsolataiban látta, a kereszténység=kapcsolat, kapcsolat önmagammal, a bennem lévő Istennel, a másik emberrel, és a benne ugyanúgy meglévő Istennel. Látta, ami rombolja a kapcsolatokat a mai modern világban „Szükséges, hogy önmagunkat megismerjük. Boldogságunk önképünktől függ, és attól, hogy

másokhoz hogyan kapcsolódunk. Hogyan látom magam? A világ szemével vagy az Isten szemével? Isten boldogságra teremtett, és ha nem vagyunk azok, valószínűleg mi csinálunk valamit rosszul. Ismer-nem kell az anyagot (magamat), amivel dolgozni akarok. Tudnom kell, hogy jó, megfelelek arra a célra, amire Isten teremtett, mert Ő nem teremt selejtet. Ahogy másra teremtette a puhafát, másra a keményfát, úgy tudnom kell, hogy engem mire teremtett. Ismerjem erőimet, energiáimat, jót és rosszat egyaránt.” (Tamás atya – 14. női cursillo, 1994.) Világosan látta az európai-amerikai ember egyoldalúságát, a gondolkodás-tapasztalás túlsúlyát az érzés-intuición rovására. Az egyensúly szükségességét hangsúlyozta, és ennek megteremtéséhez kereste az estközöket. Ami helyreállítja: az őszinteség, meztelenség, elkötelezettség. „Kereszténynek kötelessége minden emberrel azonosulni. Segíteni, hogy a másik tudja önmagát szeretni.” (Tamás atya – 57. férfi cursillo) „Ki az a bolond, aki átfest egy Picasso képet?!! Mi meg át akarjuk festeni a feleségünket!” (Tamás atya – 68. férfi cursillo) A házastársi kapcsolatot a szerelem szintjén tartotta teljesnek: a megragadottság, teljes öntadás, felelősség – ez az Isten szeretete irántunk. „Az igazi házastársi szeretet láthatóvá teszi Isten szerelmét.” (Tamás atya – női cursillo, 2001.) Lényeglátó képesség: mélyen értette a cursillót. A módszer megértésére és tanítására hatékony módszert talált, amit az együttműködésre épített. Együtt kiscsoportban fedezni fel a Cursillo módszerének, beszélgetéseinek lényegét, megosztani egymással és a közösséggel. Ugyanez a módszer volt megtapasztalható és átélhető a Szentmiséin, melyek valódi asztalközösségek, valódi megosztás Krisztus áldozatában, és egymással keresztény életünk megosztásával a tanúságtételekben. Felejthetetlen. Lelkigondozás: lelkigyakorlatok, lelkivezetése során sokan köszönhetik Neki életük megváltozását, megtérésüket (a különböző szemlélődő lelkigyakorlatok, a vezetési, a szeretet 5 lépcsője lelkigyakorlat és ebben a munkatársai fontos szerepe). „Ha magamat nem tudom csodálni, akkor mást se tudok cso-

dálni. Általában teljesítmény alapján ítélnék meg minket, mi is így ítélünk. Isten nem a szerint íté. A mi csodálatosságunk Krisztusban van. Mi is azért nem tudjuk a másikat csodálni, mert elvárásaink vannak. Egy teknősbékát pl. megcsodálunk, mert nem várjuk tőle, hogy gyorsabban menjen.” (Tamás atya – lelkigyakorlatos megjegyzés) A bűnös önmagunkat is szeretnünk kell, ahhoz, hogy gyógyulni tudjunk. Erre nem csak önmagam, hanem a társaim miatt is szükségem van. „Amíg nem tudok azonosulni a bűnösökkel, soha nem tudok szeretni.” (Tamás atya – 68. férfi cursillo) Nem gyógyulok meg, ha nem nézek szembe önmagammal, ha nem engedem Istennek, hogy a valódi éneket megmutassa, a számomra legfontosabbra vezessen, örökre beteg maradok. (Saját élmény: Jézus magára veszi édesapám arcát). Tamás ennél tovább ment: „Ha nem nézünk szembe a halállal, örökké betegek leszünk.” (Tamás atya – 68. férfi cursillo)

***

Várdai Judit:

Drága Tamás Atya!

Már első találkozásunk meghatározó élmény volt számomra. Még Kanadában éltél, hazalátogatással, és a Cursillóról, a Házasság hétvégéről beszélte. Tele lelkesedéssel, elkötelezett hittel, nagy-nagy tudással. Következő találkozásunk 1995-ben volt, a 15. női cursillón. Szerető figyelmesség, személyhez szóló érdeklődés, elfogadásod segített megtapasztalni az Isten mindent átható szeretetét. És ez csak a kezdet volt. Hosszú éveken keresztül kísérted életemet, házasságunkat, lelki fejlődésünket. Mindig volt időd rám, figyelmed a gondjaimra, örömeimre. Számtalan könyvet ajánlottál, amelyekben segítséget találhattam, választ a kérdéseimre. Köszönöm az Úrnak, hogy megtapasztalhattam személyed ajándékát, hogy sok-sok cursillón tanulhattam Tőled, tanítottál imádkozni, hinni Isten ajándékaiban, jobban szeretni. Az Úr kegyelmes szeretete fogadjon utadon! Imádkozz értünk, mi is ezt tesszük Érted!

RÉGIÓK ADATAI ÉS RENDSZERES TALÁLKOZÓK

Belvárosi régió

Belvárosi Nagybaldogasszony Főplébánia

V. Március 15. tér 2.

Minden hónap második és negyedik csütörtökén, az esti 6 óras mise után, váltakozva kiscsoport és ultreya.

Rébay Lajos rebaybt@yahoo.com

+36-20-931-6600

Észak-pesti régió

Egek Királynéja főplébánia

IV. Szent István tér 21. (a plébánia épületében)

Minden hónap első hétfőjén, este 6 órakor ultreya.

Körössy Gáborkorossygabor@freemail.hu

Bernolák Melinda bernolak35@gmail.com

+36-20-450-0292

Rákospoti régió

Budapest-Rákospoti-Újtelep, Árpád-házi Szent Erzsébet plébánia

XVII. Szabadság sugárút 39.

Minden páratlan hónap utolsó szombatján, de. 1/2 10-12 között ultreya.

Telek Mihály telekmihaly@t-online.hu

+36-30-514-0961

Kelet-pesti régió

Budapest-Rákosszentmihály, Szent Mihály plébánia

XVI. Templom tér 3.

Minden páros hét hétfőjén, este 6 órakor kiscsoport a plébánián. Negyedévenként ultreya, külön meghirdetve.

Maróti Lászlóné Gabi maroti.gabi@gmail.com

+36-30-338-4248

Zugló

Herminamezői Szentlélek Plébánia Községi Ház

XIV. Kassai tér 34.

Találkozási időpontok az aktuális híreknél

Földes Mária foldes.maria55@gmail.com

Pintér István pinter963@gmail.com

Észak-budai régió

Széphalmi Jézus Szíve Plébánia

II. Bp., Kossuth L. u. 13.

Ultreyák negyedévenként, külön meghirdetve.

Marosiné Váradi Andreamarosineandi@gmail.com

Bel-budai régió

Szent Kereszt Templomigazgatóság

XII. Táltos u. 16.

Kiscsoportok és ultreya váltakozva kéthetente szerdánként, a meghirdetett időpontokban

Megyeri Attila megyeri.attila@citronut.hu

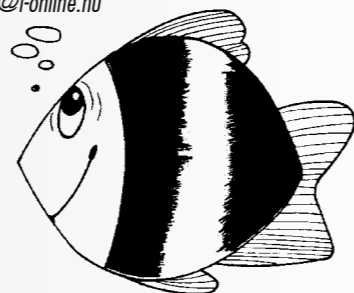
+36 30 565-9587

Dél-pesti régió

Budapest Külső-Ferencvárosi Szent Kereszt Plébánia

1091 Budapest, Üllői út 145.

Guzsaly Barnabás guzsalyb@t-online.hu

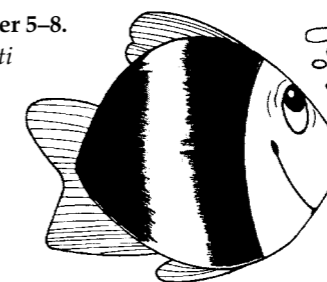
Egyházmegyei cursillo hétvégék 2015. Ősz

Helyszín: Tahi, Szív Lelkiségi Központ

Időpontok:

89. női cursillo 2015. november 5–8.

rektor: Juhász Károlyné Kati

85. férfi cursillo 2015. november 19–22.

rektor: Haraszi Bálint

Vezetők Iskolája – 2015. őszi időpontok

Kedves Cursillós Barátaim!

A Vezetők Iskolája célja, hogy a Cursillo kovásza legyen. Az a lelkesítő mag, amely élteti az egész mozgalmat. Fontos az is, hogy ahol Vezetők Iskolája elnevezés kialakult, ott a munkatársakat is vezetőkné hívják, hiszen ugyanazt a szerepet töltik be a cursillo hétvégén, mint a ható emberek, a vezetők, akik a negyedik örök napon a kegyelmi életet élve a környezetüket formálják.

Az iskola szót is jobban megértjük, ha nem egy épületre, oktatási intézményre vagy hasonlóra gondolunk, hanem a művészet- vagy tudománytörténetben emlegetett iskolákra, vagyis nagy hatású művészek, tudósok vagy gondolkodók és követőik körül kialakuló csoportosulásra, akik egymásra is hatással továbbviszik és továbbfejlesztik az örökséget. Ilyen értelemben beszélünk „iskolateremtő munkásságról” is. Ilyen iskolát formált Krisztus is az apostolokkal és a Vezetők Iskolájának is az az ideálja, hogy Krisztus iskolája legyen. Tapasztaljuk meg a Vezetők Iskolájában együtt Krisztus iskolateremtő kegyelmét!

Szeretettel várunk mindenkit, és biztatunk titeket, hogy hívjátok cursillót végzett barátaitokat, ismerőseiteket, akikben él a lelkesedés, hogy tegyenek a Cursillóért. Krisztus számít ránk!

Helyszín: IV. Szent István tér 21. (Plébánia épülete)

Az őszi időpontok:

2015. szeptember 30., 18.00

2015. október 21., 18.00

2015. november 11., 18.00

2015. december 9., 18.00

De colores,

Szieberth Máté

Cursillo Titkárság

1051 Budapest

Hercegprímás utca 7.

DM